உ

ஸ்ரீ சரஸ்வதி சகாயம்.

கதாவருஷிணி.

பெரும்பாலும் கற்பனைக் கதைகள், தேச சரித்திரங்கள்,
ஜீவிய சரித்திரங்கள், சம்பாஷணைகள், புராண இதிகாசக் கதைகள்
இவைகள் மூலமாக, சன்மார்க்கம், ஜனசாரம், இலௌகிக
வைதிக சாஸ்திரங்கள், தமிழ்க்கலை முதலியவற்றின்.
ஆராய்ச்சியையும் அபிவிர்த்தியையும் ஆக்கும்

ஓர் மாதப்பத்திரிகை.

எல்லாரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேறொன் றறியேன்பராபரமே. தாயுமானவர்

பருவம். 1.	கலியுகாப்தஞூ 5020. காளயுக்தி ஞூ தைமீ. கொல்லமாண்டு 1094 மகரமீ. கி. பி. 1919-ம்ஞூ ஜனவரிமீ.	மழை 5.

நமது சக்கரவர்த்தியின் குடும்பப் பெருமை.

நொண்டிச் சிந்து.

---

1. பகவான் பதம்பணிந்தே—இன்று
பாடுவம் ஜார்ஜுமன்னர் பண்பிற்சிறிதே.

2. பரம்பரை ராஜகுடும்பம்— நேரேநாம்
பார்த்துள்ளோம் பின்மூன்று தலைமுறைகள்.

3. பாட்டியார் பெற்றமகிமை—முற்றும் [டோ?
பாட்டிசைக்கும் சொற்புலவர் நாட்டினிலுண்

4. நாட்டினர் வெற்றியின்கொடி— உலகெங்கும்
நன்மைகளெல் லாம்பெருகி நயம்படவே.

5. ஆண்டறு பதுக்குமேலே— அன்புடனே
ஆண்டரசு வீற்றிருந்தா ரார்கொலுலகில்?

6. விக்டோரியாஇவர்பேர் —நல்ல
வெற்றிக்கொடி யாள்என விள்ளல்தகுமே.

7. பிதாவின்சீர் பேசல் எளிதோ—மிக
இதமாக யாவரையும் இணைத்தவர்காண்.

8. எட்வார்ட் என்பார்இவர்பேர்—எற்றபடி
இடுவோர் எனும்பெயர்தான் மருவியதோ?

9. ஜார்ஜுமன்னர் சீர்மை சிறிதோ—பார்முழுதும்
சார்நீதிக் குரையாணி சான்றவர்காண்.

10. கருணை முகில்என்னலாம்—காரணம்
காட்டுகிறோம் கேட்டுணர்மின் நேசர்களே.

11. இந்தியர்க ளாம்பயிர்கள்—சற்றுமினி
நொந்தயரா தேவளர நோக்கங்கொண்டு

12. கடல்கள் பலகடந்தே—சில
கண்டமுங் கடந்துநம் தேசம் வந்து

13. டெல்லியெனும் மாநகரில்—ராஜ
வல்லியுடனே கொலுவில் விளங்கினர்காண்;

14. கருணை! கருணையம்மா!—நல்ல
தருணம் இப்போதிறைவன் தாள்தொழுவோம்.

15. நீடூழி வாழ்கவென்றே—நம்மரசர்
நாடு செழிக்கநீதி செலுத்துவரே.
மங்களம் மங்களமே—நிறை
மங்களம் மங்களம் மங்களமே.

பெரும்போர் முடிவு.

1. நாடி நீதியுணராதவர்
கோடி கோடிபடை யாளினும்
ஓடி யோடியுயிர் மாளினும்
பீடி லாதழிவர் பெரிதரோ!

2. கூடி நின்றுவலி கொண்டவர்
தேடி நல்லவரை நைபவே
சாடி னாரெனினும் இறுதியில்
வீடினார்வெறி யடங்கியே.

3. நாடு நாடுபல கூடியே
நீடு போர்நனி விளைந்ததில்
பீடு சாலரசர் ஜார்ஜுதம்
ஈடி லாதஜயம் நீடுமே.

மு.போ. ஈசுரமூர்த்தியா பிள்ளை.

ரசிகை.

ஓர் நவீன நாடகம்.

(131-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

ரமணன்:—குழந்தைகளுக்கு இனிய தின்பண்டங்களி லிருக்கும் ஆசைபோல, குடியர்களுக்கு மதுவின்பாலுள்ள வெறிகொண்ட பிரேமைபோல மானிடர்களுக்குச் சிற்றின்பத்திலுள்ள ஒரு ஆசையே காமம் என்பது. பக்தி என்பது, தாய், தந்தை, அரசன், தெய்வம் முதலிய பெரியோர்களிடத் துண்டாகும் விநயம் நிறைந்த ஓர் உன்னதமான அன்பு. காதல் என்பது ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவர்பா லொருவர் பூணும் ஓர் அற்புத அன்பு. காதலும் அன்புதான், பக்தியும் அன்புதான். ஆனால் காதல் என்ற அன்பின் தன்மை வேறு, பக்தி என்ற அன்பின் தன்மை வேறு. காமம் என்பது அன்பே யல்ல. அஃது மிருகங்களுக்கு இருப்பதுபோல மனிதருக்கு இருக்கும் ஓர்வித இச்சை.

கண்ணன்:—காமம் பக்தி இவை இன்னவையென்று தெரிந்துகொண்டேன். காதல் என்பது என்ன என்றுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை. காதலைக் காமத்தினின்றும் வேறுபடுத்தினால் அது பக்தியாகத் தோற்றுகிறது. பக்தியினின்றும் வேறுபடுத்தினால் காமமாகத் தோற்றுகிறது. காதல் பக்தியினின்றும் வேறுபட்டது, காமத்தினின்றும் வேறுபட்டது என்பதை என்னால் உணர்ந்துகொள்ளக்கூடவில்லை.

ரமணன்:—சகோதர வாஞ்சை என்ற அன்பு வேறு, பக்தி என்ற அன்பு வேறு என்று உணர்கிறாயல்லவா?

கண்ணன்:—ஆமாம் நன்றாய் உணர்கிறேன்.

ரமணன்:—இரண்டும் அன்புதான். ஆனால் இரண்டின்தன்மைகள் வேறு. அதுபோல, காதல் என்ற அன்பின் தன்மை பக்தி என்ற அன்பின் தன்மையினின்றும் வேறுபட்டிருக்கிறது. காமம் என்பது புனிதர்கள் அருவருக்கும் ஓர் புன்மைப் பிரேமை. அது அன்பே யன்று.

கண்ணன்:—அப்படியானால் காதல் என்பது சகோதரவாஞ்சை என்ற அன்பைப்போல் இருக்குமோ?

ரமணன்:—அல்லவே யல்ல. சகோதரவாஞ்சையின் தன்மை வேறு. காதலின் தன்மை வேறு. பக்தி என்ற அன்பினின்றும் வேறாகிய அன்பும் இருக்கக் கூடும் என்பதற்குச் சகோதரவாஞ்சையை உதாரணமாகச் சொன்னேனே யன்றி, சகோதரவாஞ்சை காதலாகாது. காதல் ஒருவகை அற்புத அன்பு. இம்மையாகிய இவ்வுலகவாழ்க்கையை இனிமை மயமாக ஆக்கிக் கொள்வதற்குக் கடவுளால் அருளப்பட்ட ஓர் மகத்தான அன்பே காதல். அஃது மானிடர் அகத்தை அலரச்செய்து, அறநெறி பிறழாத ஒழுக்க உறுதியைத் தந்து, கடவுளின் பேருள் சிருஷ்டி நியதி முதலிய அற்புதங்களை வியந்துருகும் தெய்வபக்தியை வளர்க்கும் திறல் வாய்ந்தது. காமமோ பகுத்தறிவற்ற மிருகங்களுக்கே ஏற்பட்ட இழிந்த மிருகக்கிளர்ச்சி. அஃது ஆறறிவுடைய மானிட சமூகத்திற் பரவியதாற்றான், துன்பம், பாவம் முதலிய தொல்லைகள் உலகில் ஏற்பட்டன. உயர்ந்த இல்லற வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது காதல் என்ற அற்புத அன்பே. வெறும் வார்த்தைகளினால் காதல் இன்னது என்று நீ உணரும்படி செய்வது என்னால் இயலாது. நீ ஒரு புண்ணியவதியின்பாற் காதலுற்றால் அப்பொழுதுதான் நீ காதலை உணர்வாய்.

கண்ணன்:—ஆம் அண்ணா! நான் காதலை அறியேன். ஆனால் சகோதர வாஞ்சையை அறிவேன். அந்த வாஞ்சை யவ்வளவு காதல் உருக்கமானதென்றா நீ நினைக்கிறாய்?

ரமணன்:—அதனிலும் அநேக மடங்கு அதி உருக்கமானது காதல். ஆ! என்ன சொன்னேன்! இல்லை கண்ணா! காதல் சகோதரவாஞ்சை என்ற இரண்டின் உருக்கத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலே

என்னால் முடியவில்லை. சகோதர அன்பின் உருக்கத்தின் தன்மை வேறு, காதல் என்ற அற்புத அன்பின் உருக்கத்தின் தன்மை வேறு. காதலுருக்கம் அதி விசித்திரமானது. தாயன்பு, தந்தையன்பு, மகவன்பு, சகோதரவாஞ்சை ஆகிய பலவித அன்புகளையும், தத்ரூபதெய்வதரிசனத்தா லெழும் ஒருவகைக் கிளர்ச்சியில் ஒன்றுருக்கிய ஒரு பெரிய ஏக உருக்கத்தை ஒருவாறு உன்மனத்திற் சித்திரித்துக்கொள்ளக் கூடுமானால் ஒருவாறு காதலுருக்கத்தின் தன்மையை அறியலாம். அல்லையேல் கண்ணா! ஒரு கன்னிகையின்பால் உன் மனத்தில் காதல் உதித்தால்தான் நீ காதலை உணரலாவாய்.

கண்ணன்:—அவ்வளவு மகத்தான தன்மையுடைய காதல் பரிசுத்தமானதென்றுஞ் சொல்லலா மல்லவா?

ரமணன்:—(சற்று யோசித்து) சகல விஷயங்களிலும் ஒருவர்க்கொருவர் தகுதியான ஸ்திரீ புருஷர்கள் உள்ளத்தில் உண்டாகும் காதல் பரிசுத்தமானதுதான். ஆனால் நான் அன்னையாகத் தொழவேண்டிய அரச புத்திரியின்பால் என் மனம் கொண்ட காதல் பரிசுத்தமானதென்று எப்படிச் சொல்லுவேன்? ஆகையால்தான் முன்னமே களங்கமயமான காதல் என்று பேசினேன். அது பரிசுத்தமான காதலாயிருந்தால் நான் ஏன் அதைத் துறக்க முயலுகிறேன்!

கண்ணன்:—அரசகுலத்திற் பிறந்த ஒருவன் வசீகரியின்பால் காதலுற்றான் என்றால் அந்தக் காதல் பரிசுத்தமானதா?

ரமணன்:—உண்மையில் அது காதலாயின் அது பரிசுத்தமானதே.

கண்ணன்:—அந்த அரசகுமாரனது காதல் உனது காதலைவிட அதிக உருக்கமானதாக இருக்குமோ?

ரமணன்:—இல்லை. என் மனத்தை வருத்தும் காதல் வேறு எந்தக் காதலைப் பார்க்கிலும் உருக்கத்திற் குறைந்ததென்று நான் சொல்லத் துணியேன்.

கண்ணன்:— அண்ணா! இப்பொழுதுதான் உன் உள்ள நிலையைத் தெளிவாய் அறிந்தேன். அதை அறிவிக்கும்படி நான் நமது அன்னையைத் தியானித்தது வியர்த்த மன்று. அண்ணா! சற்றுக்கவனி. காதல் என்பது நீ சொல்லியபடி அதிஉருக்கமான ஓர்வகை அற்புத அன்பு. அந்த அன்பு ஊழ்வலியால் மனத்தில் உதிக்கின்றதென்னலாம். தகுந்த ஸ்திரீ புருஷர்கள் மனத்தில் எழும் காதல் பரிசுத்தமானது, ஆனால் நீ வசீகரியின்பாற் கொண்ட காதல்

பாதகமானது என்று நீ நினைக்கின்றாய். அப்படி நீ எண்ணி
யது பிழை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நீ எவ்விதத்
திலும் களங்கமற்ற ஒரு புண்ணிய புருஷன். உன் பரிசுத்த
மனத்தில் பாதகமான கிளர்ச்சி உதிப்பது முற்றும் அசம்பா
விதம். நீ லோகநாயகியாகிய நமது அம்மணியினிடம் முதிர்
ந்த பக்தி யுடையவன். உன் மனத்தில் களங்கமான கிளர்ச்சி
யுண்டாகும்படி கருணைசமுத்திரமாகிய நமது தாய் இடங்கொ
டுப்பாளா! அன்றியும் உன் மனத்தி லுண்டாகிய கிளர்ச்சியை
நீ துறக்கும்படி செய்ய சிறந்த ஞான நூல்களுக்கும் சக்தி
யில்லை என்று நீயே ஒப்புக்கொண்டாய். உன் காதலை உன்
மனத்தினின்று அகற்றும்படி நீ நமது அன்னையைத் தியா
னித்தும், உன் தியானத்தின்போதும் வசீகரியின் சித்திரம்
உன் சித்தத்திலிருந்து நீங்கவில்லை யென்றாய். இவ்வளவு
விஷயங்களிலிருந்தும் எனக்குத் தெரிகிறதைச் சொல்லுகி
றேன். வசீகரியின்பால் நீ காதலுற்றது அம்மணியின் திரு
வருட் செயலே. அந்தக் காதல் பரிசுத்தமானதே. அது பரி
சுத்தமானதல்ல வென்று வீணாக நீ மருட்சி யடைகிறாய்.
அந்தக் காதல் உனக்குத் தகாதது என்று எனக்குச் சற்றும்
தோன்றவில்லை. உனது சிறந்த அறிவு, நிறைந்த கல்வி மாச
ற்ற குண ஒழுக்கங்கள், யாவும் வசீகரியை நீ காதலிப்பதற்கு
முற்றும் ஏற்றவையே. நீ நமது அரசரின் பிரஜைகளில்
ஒருவனாய் பிறந்திருந்தா லென்ன! அரசியலில் மந்திரிகளாக
வும் சேனாதிபதிகளாகவும் மற்றும் உத்தியோகஸ்தர்களாயும்
இருந்தவர்கள் குடும்பங்களுக்கும் அரச குடும்பங்களுக்கும்
விவாக சம்பந்தம் பலமுறை ஏற்பட்டிருப்பது, நமது தேச
சரித்திரத்தையும் பிறதேச சரித்திரங்களையும் நன்குணர்ந்தி
ருக்கிற நீ அறியாத விஷயமல்ல. அந்த உத்தியோகஸ்தர்க
ளும் அவர்கள் குடும்பங்களும் பிரஜைகள்தானே. ஆகையால்
நீ வசீகரியின்பாற் காதலுற்றதில் யாதொரு மாசுமில்லை. யா
வும் நமது தாயின் செயல்கள். வசீகரிக்குத் தகுந்த தலைவன்
நீயே, அவளே உனக்குத் தகுந்த தலைவி, என்று விதித்துத்
தான் நமது அன்னை உங்கள் இருவரையும் சந்திக்கச் செய்து
உங்கள் இருவர் மனத்திலும் காதலைச் சிருஷ்டித்தாள்.

ரமணன்:—என்ன கண்ணா! இருவர் மனத்திலுமா?

கண்ணன்:—ஆம் அண்ணா! இருவர் மனத்திலுந்தான். வசீகரியும் உன்னைக்
காதலிக்கிறாள் என்று நான் முற்றும் நம்புகிறேன்.

ரமணன்:—கண்ணா! வசீகரி ஓர் தேவப் பெண்ணின் தேஜஸோடு என் கண்முன் மின்னுகின்றாள். அத்தகைய பெண்மணியின் மனத்துக் காதலைக் கவரும் புருஷன் எவ்வளவு உயர்ந்த கம்பீர லக்ஷணங்களும், எவ்வளவு சிறந்த சக்திகளும், எவ்வளவு அரிய ஜன்மாந்தரப் புண்ணியமும் உடையவனா யிருக்கவேண்டும்! அந்தப் புருஷன் நானா! சீ! என்ன அகந்தை! என்ன மடமை!

கண்ணன்:—வசீகரியின் காதலைக் கவர்ந்த உத்தம புருஷன் நீதான் அண்ணா நீதான். உன் பெருமையை நீ அறிந்து கொள்ளவில்லை. வசீகரி ஓர் தேவஸ்திரீயாக உன் கண்முன் மின்னுகின்றாள் என்றனை. நீயும் ஒரு தேவபுருஷனாக அற்புத ஒளி வாய்ந்து வசீகரியின் கண்முன்பு இந்த க்ஷணத்திலும் நிற்கின்றா யென்று நான் நம்புகிறேன். ஏனென்றால், அம்மணியின் திருவருளால் மான் தோற்றியது. அம்மணியின் திருவருளால் நீ மானைத் தொடர்ந்தோடினாய். அம்மணியின் திருவருளால் உனக்குத் தாகமுண்டாயிற்று. அம்மணியின் திருவருளால் தண்ணீர் கொண்டுவர நான் உன்னைப் பிரிந்தேன். அம்மணியின் திருவருளால் நீ வேலியைப் பிரித்துக்கொண்டு பூஞ்சோலைக்குப் போனாய். அம்மணியின் திருவருளால் அச்சமயம் நீ வசீகரியைக் கண்டாய். அம்மணியின் திருவருளால் உனக்கு அவள்பால் காதல் உதித்தது. ஆகையால் அம்மணியின் திருவருளால் வசீகரியின் மனத்திலும் உன்பாற் காதல் உதித்திருக்கத்தான் வேண்டும்.

ரமணன்:—எவ்வளவு இன்பமாயிருக்கிறது உன் வார்த்தைகள்! வசீகரியின் மனத்திலுமா காதல் உதித்திருக்கிறது! உண்மைதானா! யாவும் அம்மணியின் திருவருட் செயல்களா! ஆமாம், எல்லாம் அவளது அருட்செயல்களே. அம்மணீ! பங்கயவல்லீ! கருணாகரமே! ஜகத்ரக்ஷகீ! தாயே! அபயம்! அபயம்! அபயம்! எனக்கு உண்மையை அறிவிப்பாய். கண்ணா! ஒருபுதிய குதூகலமுற்று என் உள்ளம் ஜலமாக நெகிழ்கின்றது. உன்னோடு பேசவும் என்னால் இயலாது. நீ சயனித்துக்கொள். (கண்களை மூடிக்கொண்டு தியானிக்கின்றான்.)

கண்ணன்:—(தனக்குள்) வசீகரீ! நீ என் சகோதரனையே காதலிக்கின்றா யென்று நான் உறுதியாய் நம்புகிறேன். நாளைக்கே நான் உன் பூஞ்சோலைக்குச் சென்று உன் ரமணன்பால் உனக்குள்ள

காதலை என் செவிகுளிரக் கேட்டுப் பின்பு உங்கள் திருமணத்தையும் விரைவில் நிறைவேற்றுவேன். அம்மணீ! இந்தப் பிரதிக்கினையை நீயே நிறைவேற்றவேண்டும். யாவும் உன் திருவருட் செயல்கள். நாங்கள் எல்லோரும் உன்றன் விளையாட்டுப்பொருள்கள். (தானும் தியானத்தில் அமர்கின்றான்.)

அங்கம் 2.

காட்சி 2.

[ராஜபுத்திரிகளின் பூஞ்சோலை. மாலைப்பொழுது. முன்பு ரமணன் வேலியைப் பிரித்தவிடத்தருகே புஷ்பத்தட்டைக் கீழே வைத்துவிட்டு ரசிகை பசும்புல்மீ துட்கார்ந்து மனமுருகித் தனக்குட் பேசுகின்றாள்:-]

"அம்மணீ! சாரதே! இதுதானா காதல்என்பது! இதில் துன்பமொன்றுமில்லையே! எண்ண எண்ண இதயம் இன்பமயமாயிருக்கிறதே! பேருற்சாகம் பொங்குகிறதே. தமயந்தியும் சீதையும் சாவித்திரியும் காதலை யறிந்த சமயம் துன்பமடைந்தார்களாமே. எனக்குத் துன்பம் தோன்றவில்லையே. இது காதலல்லவோ? பின்பு இது என்ன? இல்லை. இது காதல்தான். என் தேவி, என் ஈஸ்வரி, என் அம்மணி,எனக்கு இன்பமயமான காதலைக் கருணையோடு அளித்தாள். காதலில் கலந்த சஞ்சலத்தை என் இறைவி சம்ஹரித்துவிட்டாள். என் அன்னையின் கருணையே கருணை! என் ராணீ! உன்னை எப்படிப் புகழ்வேன்!— ஹா! மின்னலைப்போல் என் கண்முன் தோன்றி மறைந்த கண்ணாளா! அமிர்தம் பொங்குவதுபோல் தோற்றும் உன் முகாரவிந்தமும், உன் புஜங்களின் வசீகர அமைப்பும், உன் உடைகளின் ஒய்யாரமும், உன் நடையின் கம்பீரமும், கரும்பை நாவிற்பிழிவதுபோல் என் செவிகளிற் புகுந்த உன் குரலும், இவைகளை யெல்லாம் நினைந்து நினைந்து நான் என்ன சுகமடைகின்றேன்! நீ இத்தகைய சுகம் அநுபவிக்கின்றனையோ? நீயும் அத்தகைய சுகம் அநுபவித்தால், நீ அநுபவிக்கும் அந்தச் சுகத்திற்கு நான் காரணமாயிருந்தால்,— அடி ரசிகே! அதுதானடி உனக்குச் சுவர்க்கம். நீ உன் மனத்தில் காதலனைப்பெற்ற இன்பத்தைத்தான் கண்டாய். உன் காதலனுக்கு நீ காதலியா யிருக்கின்றாய், என்றறிந்தடையும் இன்பம், அதாவது நீ காதலிக்கும் காதலன் மனம் உன்னையே காதலிக்கின்றது என்றறிவதாலுண்டாகும் இன்பம், அந்த இன்பம் எப்படியிருக்குமென்று உனக்குத் தெரியுமா?

நான் என்னென்ன எண்ணுகிறேன்! என் அன்பனும் இவ்வாறுதான் எண்ணுகின்றாரோ? அவ்வாறு அவர் என்முன் இப்பொழுது தோன்றிக் கூறுவாராயின் நான் என்ன ஆனந்த மடைவேன்! என் கண்ணாளா! என் கம்பீரமே! என் முன் வந்து "அடி என் ரசமே! என் ரசிகே!" என்ற இரண்டே வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிடு, போதும். ஏன் வாராதிருக்கின்றாய்? எங்கள் அந்தப்புரத்திற்கு வருவது தகுதியோ என்னவோ என்றஞ்சுகிறாயோ? உண்மையில் உன்மனம் காதல் நிறைந்திருந்தால் அந்தக் காதல் இந்த அச்சத்தை வென்றுவிடுமே. என் அன்பே! இன்னும் ஒருமுறை உன் அற்புத உருவத்தை நான் தரிசித்தால்— என்ன மனோராஜ்யம்! அடி ரசிகே! இதென்ன வீண் கனவுகள்! அவர் வரார். அவர் உன்னைக் காதலிக்கின்றார் என்று சொன்னவள் எவள்? அவர் மனத்தைக் கவரும் சக்தி உன்னிடத்தில் என்ன இருக்கிறது? நீ அரசனது ஜேஷ்ட புத்திரியானால் அவருக்கென்ன?— இல்லையில்லை, என் எண்ணம் வீண் கனவுகளல்ல. அவரால் என் மனம் உருகுவதால் என்னால் அவர் மனம் உருகத்தான் வேண்டும். காதல் என்னும் இவ்வற்புத உருக்கம் ஏககாலத்தில் தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவர் உள்ளத்திலும் ஜனிக்குமே யொழிய தலைவியின் உள்ளத்தில் மாத்திரம் உதிப்பது அசம்பாவிதம்.— தலைவி! தலைவி! நான் என் நாதனது தலைவியா! என்ன இனிய வார்த்தைகள்! என் சுந்தரமே! உன் தலைவியைக் கண்டு அவள் கன்னமொன்றை நீ முத்தமிட்டால்—(புன்னகை புரிகின்றாள்) காதலர், கன்னத்தையா முத்தமிடுவார்கள்? இதழ்களை முத்தமிடுவார்க ளென்றுதான் வாசித்திருக்கிறேன். என் அன்பன் என் இதழ்களையா முத்தமிடுவார்! அம்மம்மா! நினைக்கும்பொழுதே என் தேகமெல்லாம் சிலிர்க்கிறதே. முத்தமிட்டால் என்ன இன்பமயமாயிருக்குமோ! அந்த இன்பத்தை ஒரு முறை எனக்கு அளித்துவிட்டுப் போய்விடு. என் ஆநந்தமே! வா! நீ வருவாயென்று நேற்றுங் காத்திருந்தேன். நீ வரவில்லை. இன்றேனும் வருவாயோ? என்னிடத்தில் உனக்கு அன்பிருந்தால்தான் நேற்றே வந்திருப்பாயே. உனக்கு என்னிடத்தில் அன்பில்லைபோலும். ஐயோ! இதுதானா என் கதி! என்காதலன் அன்பை நான் பெறவில்லையா? நான் பெறாமல் வேறு எவள் பெறுவாள்? அவருக்கு என்னிடம் அன்பில்லையென்பது பொய். அதை நான் நம்பமாட்டேன். அது மெய்யாயிருந்தாலும் நான் நம்பமாட்டேன். ரசிகே! எது பொய்யாயிருந்தாலும் எது மெய்யாயிருந்தாலும் இன்பமயமான எண்ணங்களை எண்ணி நீ சுகித்திருப்பதற்கு உனக்குச் சுதந்தரம் இல்லையா என்ன! உன்னிஷ்டப்படி நீ சுகித்திரு. உன் காதலன் உன் முன் நிற்பதாகவும் உன்னைநோக்கி அவர் புன்னகையுறுவதாகவும், "அடி ரசமே!" என்று உன்னை அழைப்பதாகவும் உன் அதரங்களை முத்தமிடுவதாகவும் நீ மனத்தாற் பாவித்துக் கனவுகண்டு சுகப்படு.

ஆனால் வெறுங்கனவுமாத்திரங் காண்பதில் என்ன பிரயோஜனம்! கனவு காண்பதிலேயே இவ்வளவு இன்பமிருக்கிறதே. காணும் கனவு பிரத்தியட்சத்தில் பலிதமானால்—ஐயோ அம்மா! எனக்கும் அந்தச் சுகம் சித்திக்குமா! சித்திக்குமானால் எப்பொழுதுதான் சித்திக்கும்!

தாகத்தினால் மருண்டு என்னைத்தேடி வந்த அன்பே! நீ இங்கே வரும்படி மீண்டும் உனக்கு ஒரு தாகம் உண்டாகாதா! என்னடி ரசிகே! பன்னிப் பன்னிப் பன்னி இதே கனவைக் காண்கிறாய்! வருபவராயிருந்தால்தான் வருவாரே! அவர் வாரார் போ? அவர் வாராமலே யிருந்தால் நான் அவரை நினைத்து எவ்வளவு காலம் இவ்வாறு ஏங்கி ஏங்கி உருகவேண்டும்? ஏங்கி ஏங்கி உருகவா! எனக்கும் ஏக்கமா! என் அம்மணி எனக்கு ஏக்கமற்ற இன்பமயமான காதலை அளித்தாள் என்று முன்பு எண்ணினேனே. இப்பொழுதோ, ஏங்கி ஏங்கி உருகுதலைப்பற்றி எண்ணுகிறேன். ஆனால் இந்த ஏக்கத்திலும் ஒரு இன்பம் இருக்கிறது. நான் இரண்டு தினத்திற்கு முன்பு மனத்தில் இவ்விதமான கிளர்ச்சியற்ற ஒரு பேதைப் பெண்ணாக இருந்ததைவிட, இப்பொழுது என் நாதனை நினைத்து ஏங்கி ஏங்கி உருகுவதே எனக்குப் பிரியம். காதலில் ஏக்கம் என்ற துன்பம கலந்துதான் இருக்கிறது. ஆனால் அது கசப்பற்ற ஏக்கம். நான் பிரியப் பிரியப்படாத ஏக்கம். ஆகையால் அதை இன்பமயமான துன்பம் என்னலாம். இன்பமயமான துன்பமா! என்ன வேடிக்கை! கேட்போர்களுக்கு வேடிக்கையாகவும் முரணாகவும்தானிருக்கிறது. அநுபவிப்பவர்களுக்கல்லவோ அதன் உண்மை தெரியும்.—ஹா! என் மனம்தான் எவ்வளவு தூரம் ஓடி அலைகிறதம்மா! இன்னும் என்னென்ன விஷயங்களைத்தான் எண்ணும் பார்ப்போம். அவர் வாரார். (பெருமூச் செறிகின்றாள்.) சற்றுநேரத்தில் வசீகரி வந்துவிடுவாள். நான் என் பூக்கொய்யவில்லை என்று என்னவேனும் சாக்குச் சொல்லவேண்டும். பின்பு பூஜைக்குச் செல்லவேண்டும். தியானத்தில் இன்று இந்தப் பாழ்மனம் பதிந்திருக்குமோ என்னவோ! தியானத்தின் பின்பு, சற்றுநேரத்தில் நிலவு தோன்றிவிடும். என்ன! என்ன! என்ன! அடி விசித்திர மனமே! நிலவு என்பதை நினைத்தவுடனே உனக்கு இவ்வளவு பதற்றமா? அடி ரசிகே! நிலவில் என்ன சுகத்தையடி கண்டுவிட்டாய்? சுகத்தையா கண்டேன்! நிலவைக் கண்டவுடன் நெஞ்சில் பெருங் கொதிப்புண்டாகி அந்தக் கொதிப்பு உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரையில் பரவ, என் உருக்கமும், என் ஏக்கமும், என் கனவுகளும் இப்போது இருப்பதைவிட ஆயிரமடங் கதிகமாகப் பொங்கி என்னைச் சுழற்றிச் சுழற்றிச் சுழற்றி உழற்றும் சுகத்தைத்தான் கண்டேன். அது சுகமாகுமோ! சுகமல்லவானால் என் நிலவிலிருந்து அப்பால் செல்ல என் மனம் சற்றும் இணங்கவில்லை! சுகமில்லையானால் நிலவை நினைத்தவுடன் என் என்மனம் இப்ப

டித் துள்ளுகிறது! அன்றியும் சந்திரன் நேற்றுத் தோன்றிய அழகோடு எப்பொழுதுதான் எனக்குத் தோன்றிற்று? அதன் வெண்மையும், அதன் இனிமையும், அதன் மந்தகாசமும், அது வீசும் அற்புதமான ஒளியும், அதன் சௌந்தரிய வடிவமும்,— அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததே அமிர்தம் பருகிக்கொண்டிருப்பதுபோ லிருந்ததே. கண்கள் பருகும் அமிர்தமம்மா அது! அது அவ்வளவு சௌந்தரியமாய், அவ்வளவு அமிர்தமயமாய், அவ்வளவு பிரகாசமயமாய், அவ்வளவு அற்புத மயமாய், நேற்றிரவுக்கு முன்பு ஒருநாளும் எனக்குத் தோற்றவில்லையே. ஆனால் நேற்றிரவு மாத்திரம் என் கண்ணாளன் என்னருகிலிருந்தால், "அடி என் கண்ணே! ரசிகே! இந்தச் சந்திரனைப் பாரடீ" என்று சொல்லியிருந்தால், என் இதழ்களையேனும் கன்னத்தையேனும், நெற்றியையேனும் முத்தமிட்டிருந்தால்— ஐயோ அம்மா! இந்த எண்ணத்தில்தானே என் துன்பமெல்லாம் தோற்றுகிறது. என் அங்கமுழுவதும் அக்கினிமயமாகிறது. இந்த எண்ணங்களை மறக்க வேண்டுமென்று விநோதார்த்தமாக நேற்று நிலவிற் சென்றால், அந்தச் சந்திரன் இந்த எண்ணங்களை யெல்லாம் அதி உக்கிரமாகப் பெருக்கி என்னை வருத்தினான். அவன் அவ்வாறு வருத்தியும் அவனைப் பிரிய எனக்கு இஷ்டமில்லையே. அவனாக என்னைப் பிரிந்தபிறகும் எப்பொழுது இரவாகும், சந்திரன் எப்பொழுது வருவான் என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறேன். சந்திரன் என்சத்துருவா, மித்துருவா? நான் பிரிய விரும்பாத சத்துரு, என் இனிய சத்துரு என்று சொல்லலாம். அல்லது என் கொடிய மித்துரு, என்னலாம். (புன்னகையுறுகின்றாள்) என்னென்ன விபரீதங்களம்மா? ஜானகி! தமயந்தீ! நீங்கள் உங்கள் காதலர்களை முதல் முதல் கண்டபிறகு இந்த விபரீதங்களைக் கண்டீர்களா! ஆனால் அப்பொழுது நீங்கள் இருந்த ஸ்திதியைப் பற்றி எழுதிய கவிகள் சந்திரனை நீங்கள் முற்றிலும் வெறுத்தீர்களென்றும் சந்திரனால் நீங்கள் வெறும் துன்ப மாத்திர முற்றதாகவும் எழுதியிருக்கிறார்களே. ஆனால் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்! நீங்கள் நிலவில் வருந்தியதாய்த்தோற்றியதை எழுதினார்கள். உண்மையில் சந்திரன் உங்கள் அகத்தில் இனிய சத்துருவாகவும் கொடிய மித்துருவாகவும் இருந்ததை அவர்கள் உணரவில்லை போலும். உங்கள் ரகசிய உணர்ச்சிகளை யெல்லாம் அநுபவத்தில் அறிகின்ற நான் இனி உங்களைப்பற்றி எழுதும்படி நேரிட்டால், உங்கள் காதலுக்கும் சந்திரனுக்கும் இருந்தசம்பந்தத்தை உண்மையாய்சொல்லுவேன். என்உயிர்ச்சகிகாள்! உங்களை என் உயிர்ச் சகிகள் என்றழைக்கிறேன். ஏனென்றால் உங்கள் காதற்கிளர்ச்சியின் தன்மையை உண்மையாய் அறிந்தவள் நான். என் உயிர்ச் சகிகாள்! உங்களுக்குச் சகிகளிருந்தார்களாமே. நீங்கள் உங்கள் காதல் ரகசியங்களை அந்தச் சகிகளுக்குச் சொல்லுவீர்களாமே. எனக்கு என் பிரிய சகோ

தரி வசீகரியைத் தவிர வேறொரு சகியையும் என் தந்தை ஏற்படுத்த வில்லை. என் உயிர்க்குயிராகிய என் சொந்தத் தங்கை வசீகரிக்கும் என் ரகசியத்தை சொல்ல என் நாவு கூசுகின்றதே. நீங்கள் அந்நிய ஸ்திரீகளாகிய உங்கள் சகிகளுக்கு உங்கள் காதல் ரகசியங்களைச் சொல்ல எப்படித் துணிந்தீர்களோ? உங்களுக்கு நாண மென்பதில்லையா? அல்லது நான்தான் பெண்களுக்கு இருக்க வேண்டிய அளவிற் கதிகமான நாணமுடையவளா யிருக்கிறேனா? எப்படியிருந்தாலும் என்— (என்னவோ ஒன்று தொப்பெனக் கீழே விழுகின்றது. ரசிகை தன்னைச் சுற்றிப் பார்க்கிறாள்.) மாம்பழமா! இதென்ன பழத்தோடு ஒரு ஓலையும் எழுது கருவியும் கட்டப்பெற்றிருக்கின்றனவே. (மூன்றையும் எடுத்து ஓலையில் எழுதப்பட்டிருப்பதை வாசிக்கின்றாள்:—)

"அன்பின் தகைமை அறைதுவன் அறிக
இன்புற வஃது ஈரகம் பொங்கும்."

(ஓலையை முத்தமிடுகின்றாள்.) என் இன்பமே! இவ்வளவு நாழிகை நான் காத்திருந்தபின் இப்பொழுதுதான் உன் உள்ளம் இரங்கிற்றோ? அன்பு இரண்டு நெஞ்சங்களில் பொங்கும் என்று சொல்லுகின்றனை? ஆமாம் மெய்தான். ஒரு நெஞ்சத்தில் மாத்திரம் பொங்காதுதான். ஒன்றில் எப்பொழுது பொங்கிற்றோ அப்பொழுதே அது மற்றொரு நெஞ்சிலும் பொங்கத்தான்வேண்டும். ரசிகே! வாரார் வாரார் என்றேங்கினையே. வந்துவிட்டாரடி. (தான் ஓலையில் என்னவோ எழுதி அதை வாசிக்கின்றாள்,)

"அன்பின் தகைமை அறிந்தது மெய்யெனில்
இன்புற இவண்வர ஏனோ மயக்கம்?"

(மீண்டும் வாசிக்கின்றாள், புன்னகையுறுகின்றாள், மீண்டும் வாசிக்கின்றாள்.) இதைப் பார்த்து நான் அதிக துணிவுற்றவள், அச்சமற்றவள், நாணமற்றவள், என்று என் அன்பன் எண்ணுவரோ? இல்லை. என்பால் அன்புடைய அவர் அவ்வாறு எண்ணார். (எழுந்து மாம்பழத்தையும், ஓலையையும் எழுது கருவியையும் வேலிக்கப்பால் எறிகின்றாள். சற்று நேரத்தில் வேலி பிரிக்கப்படுகிறது. கையிற் கத்தியுடன் கண்ணன் வருகின்றான். ரசிகை திகிலுற்று ஓடுகின்றாள்.)

கண்ணன்:—அஞ்சவேண்டாம் தாயே! நான் அவர் சகோதரன்தான் (நமஸ்கரித் தெழுகின்றான்.)

ரசிகை:—(ஓடாமல் சற்றுத் தூரத்தில் நின்றுகொண்டு) யாருடைய சகோதரர்?

கண்ணன்:-அன்று இச்சோலைக்குள் மூர்ச்சித்தவருடைய சகோதரன்.

ரசிகை:—(தனக்குள்) ஆம் அவருடைய முகச்சாயலிருக்கிறது, மெய்தான்.

(வெளிப்படையாய்) அவர் யார்? அரசவம்சத்தைச் சேர்ந்தவரா?

கண்ணன்:—அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரல்ல, உங்கள் பிரஜைகளிலொருவர்தான். ஆனால் அவர் தகுந்த அந்தஸ்தை யடைவதற்கு முன்பு விவாகத்தைப்பற்றிக் கனவிலும் எண்ணார்.

ரசிகை:—நீங்கள் என் இங்கு வந்தீர்கள்?

கண்ணன்:—அன்றிரவு அகத்துக்கு வந்ததுமுதல் என் சகோதரர் சித்தை கலங்கி வாடுகின்றார். காரணம் நான் சொல்லவேண்டியது அவசிய மில்லை யென்று நினைக்கிறேன். அவருக்கு நீங்கள் கூறத்தகும் தேற்ற மொழி என்னவென்றறிந்து போவதற்கே வந்தேன்.

(ரசிகை நாணித் தலைதாழ்த்துகிறாள்.)

கண்ணன்:—அம்மா! நான் அவருக்கு உயிர்ச்சகோதரன், என்னை நீங்கள் நம்பலாம்.

ரசிகை:-எல்லாம் பங்கஜவல்லியின் செயல். அவர் வருந்தவேண்டாம். அம்மணியின் கருணையால் யாவும் இனிமையாய் முடியும், என்று சொல்லுங்கள்.—இனி நீங்கள் இங்கே தாமதிக்கவேண்டாம், போய்விடுங்கள். வசீகரி வந்துவிடுவாள்.

கண்ணன்:—(வியப்புடன்) வசீகரியம்மாளா!—சகலகலாவல்லீ! இதென்ன சோதனை யம்மா!

ரசிகை:—என்! சகலகலாவல்லி என்ன சோதனை செய்துவிட்டாள்?

கண்ணன்:—தாயே! நீங்கள் யார்? அரசாது ஆத்தபுத்திரி ரசிகை யம்மையோ?

ரசிகை. ஆமாம், அதற்கென்ன?

(கண்ணன் பிரமித்து ஒன்றும் பேசாமல் ஸ்தம்பமாய் நிற்கின்றான்.)

ரசிகை. (சற்று யோசிக்க அவள் முகம் சிவக்கின்றது.) அறிந்து கொண்டேன். நான் வசீகரி என்று நினைத்தீர்களோ? உண்மையைச் சொல்லிவிடுங்கள். மறைக்க வேண்டாம்.

கண்ணன்:—ஆமாம் அம்மணீ! உண்மை அதுதான்.

ரசிகை. (சற்றாலாசித்து, பெருமூச் செறிந்து) வசீகரியின் சித்தம் எவ்வாறு இருக்கிறதென்று நான் அறிந்து சொல்லுகிறேன். நீங்கள் அடுத்த சுக்ரவாரத்தன்று இந்நேரத்திற்கு இங்கே வாருங்கள். வசீகரியின் சித்தம் இப்பொழுது எவ்வாறு இருந்தபோதிலும், அவர்பால் அன்பை அவளிடத்தில் சிருஷ்டித்து அவளுக்கும் அவருக்கும் விவாகத்தை நிறைவேற்ற ரசிகை தன்னாலியன்ற உதவியெல்லாஞ் செய்வாளென்று அவருக்குச் சொல்லுங்கள். நாழிகை யாகிறது, நீங்கள் போகலாம்.

(கண்ணன் நமஸ்கரித்துவிட்டுச் செல்லுகின்றான்.)

ரசிகை:—சற்றுப் பொறுங்கள். ஒரே ஒரு வார்த்தை.

(கண்ணன் திரும்பி வந்து நிற்கின்றான்.)

ரசிகை:— நீங்கள் சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவீர்களா?

கண்ணன்:—அரிச்சந்திரனைப்போல் காப்பாற்றுவேனம்மா! சந்தேகிக்க வேண்டாம்.

ரசிகை:—அப்படியானால் எனக்கு ஒரு வாக்களிப்பீர்களா?

கண்ணன்:—தாங்கள் கட்டளைப்படி நடக்கக் காத்திருக்கின்றேன்.

ரசிகை:—(முகஞ் சிவந்து நாணி) என் ரகசியமும் என் மானமும் உங்கள் கையில் இருக்கின்றன. நீங்கள் ஓலையில் எழுதினதையும், நான் அதற்கு எழுதிய உத்தரத்தையும், நான் வசீகரியல்லவென்று நீங்கள் அறிந்துகொள்வதற்கு முன்பு நான் பேசிய வார்த்தைகளையும் என் உத்தரவின்றி நீங்கள் யாருக்கும் அறிவிப்பதில்லை யென்றும் உங்கள் அகத்திலேயே பூட்டிவைத்திருப்பதாகவும் எனக்கு உறுதிமொழி தரவேண்டும்.

கண்ணன்:—அவ்வாறு நடந்துகொள்வது என்து தவறாக் கடனாயிற்றே.

ரசிகை:—சரி—நான் உங்களை நம்புகின்றேன். நீங்கள் போகலாம்.

(கண்ணன் செல்லுகின்றான். வேலி முன்போல அமைக்கப்படுகிறது.)

(ரசிகை விழிகளில் நீருடன்சோர்ந்து புல்மீது சாய்ந்து கண்களைமூடிக் கொண்டு ஆலோசிக்கின்றாள். சற்று நேரத்தில் வசீகரி வருகின்றாள்.)

வசீகரி:— அக்கா! அக்கா! அக்கா!

ரசிகை:—(கண் விழித்து) என்னடி!

வசீகரி:—ஏனக்கா அப்படிச் சோர்ந்து படுத்திருக்கிறாய்?

ரசிகை:— ஒன்றுமில்லை, சற்றுத் தலை நொந்ததால் சற்றுப் படுத்துக் கண்ணயர்ந்தேன்.

வசீகரி:—உன் கண்களிலிருந்து ஜலம் வழிந்திருக்கிறதே. உனக்கென்ன தியாமக்கா?

ரசிகை:— ஒன்று மில்லை, தலைவலியின் உக்கிரத்தால் வழிந்த ஜலந்தான், வேறொன்று மில்லை. போகலாம்வா (புஷ்பத்தட்டை எடுத்துக்கொண்டு எழுகிறாள்.) (இருவரும் செல்லுகிறார்கள்,)

(தொடரும்.)

பத்திராதிபர்.

கண்ணம்மாள் கதை.

146-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

கண்ணம்மாள்:—புதிய நடை உடை பாவனை எல்லாம் அக்கிரமம் என்று நீலாம்பாள் அம்மாள் சாதிக்கிறார்கள். பழைய வைகளைவிடப் புதியவைகளே சிறந்தவை என்று கற்பூரவல்லியம்மாள் சொல்லுகிறார்கள். எதை அநுசரித்தாலும் கர்வம் இல்லிருந்தால் போதும் என்று ஜானகி சொல்லுகிறாள். ஒழுக்கமும் கல்வியுந்தான் பெண்ணுக்கு முக்கிய அழகு என்று நீலாம்பாள் அம்மாள் வற்புறுத்துகிறார்கள். நடை உடை பாவனைகளில் ஒவ்வொன்றைப் பழித்துப் பழித்துப் பேசுவதால் பிரயோஜனமென்ன. அவரவர்கள் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி அமைத்

துக்கொள்ளுகிறார்கள். உண்மையில் பெண்களுக்குள் அக்கிரமம் இருக்கிறதென்றால் பெண்கள் ஒழுக்கங் கெடுவதும் ஜானகி சொன்னபடி கர்வம் முதலிய கெட்ட குணங்களுடையவர்களா யிருப்பதுமே. இவைகள் இல்லாம லிருக்கவேண்டியதற்குச் சாதனம் ரவிக்கையை முழுங்கைக்குக் கீழே தரிப்பதுமல்ல மேலே தரிப்பதுமல்ல. இவைகள் இல்லாமலிருப்பதற்குச் சாதனம், கூந்தலை நேர் உச்சி வகிர்ந்து சீவுதலுமல்ல, கோணல் கோணலாக வகிர்ந்து சீவுதலுமல்ல. இவைகள் இல்லாமலிருப்பதற்குச் சாதனம், புருஷனோடு சாரட்டுவண்டியில் ஏறுவதுமல்ல, வீட்டிலே அடைபட்டுப் புழுங்கியிருப்பதுமல்ல. பின்பு எதுதான் சாதனம்? பெற்றோர்கள் பெண்களை வளர்க்கும் முறை ஒன்று. இரண்டாவது பெண்களுக்கு நிறைந்த கல்வி கொடுத்தல். நல்ல பெற்றோர்களால் விசேஷ சிரத்தையுடன் நன்மாதிரியில் வளர்க்கப்பெற்ற பெண் ஆயிரம் புருஷர்களுக்கு மத்தியில் பழகியபோதிலும், பரிசுத்தவதியாகவே யிருப்பாள் என்று நான் உறுதியாகச் சொல்லுவேன். நிறைந்த கல்வி யில்லாமல், வெறுமனே தமிழைச் சற்று எழுதப் படிக்க மாத்திரம் தெரிந்துகொண்டு, நமது பெண்கள் மனம்போனபடி நடை உடை பாவனைகளை அமைத்துக்கொண்டு, ஜானகி சொன்னபடி கர்வங்கொண்டு மிருக்கிறார்கள். இதற்கு யாரைத்தான் நோவது? பெண்களுக்கு உயர்ந்த படிப்பு வெகு சாதாரணமாகப் பரவுகிற வரையில் அவர்கள் நிலைமை இப்படித்தா னிருக்கும்.

இவ் விஷயத்தைத் தொடர்ந்தும் மற்றும் பற்பல விஷயங்களைப்பற்றியும் சுமார் இரண்டுமணி நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். கடைசியாக, நீலாம்பாள் "இத்தனை நேரம் நாம் என்னென்னவோ முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச்சு இழுத்தபடி யெல்லாம் பேசினோம். இப்படிப் பேசி வீண் காலப் போக்காகக் கழிப்பதைவிட நமக்குள் ஒரு சங்கம் ஏற்படுத்தி அடிக்கடி ஒரு மீட்டிங் கூடி பல நல்ல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசியும் புத்தகங்களு பத்திரிகைகள் வாசித்தும், அறிவை விருத்தி செய்துகொண்டால் நல்லதல்லவா?" என்றாள்.

"ஆமாம் அது நல்ல யோசனைதான். பட்டணத்தில் பல பெண்கள் சங்கங்க ளிருக்கின்றன. நமது ஊரிலும் ஒன்று அவசியம் இருக்கவேண்டும்." என்று கற்பூரவல்லியம்மாள் ஆமோதித்தாள். இதைப்பற்றிப் பேச்சு வளர்ந்தது. பெண்கள் சங்கம், புத்தகசாலை, நிதி, பெண்கள் பெரிய பிரசங்கிக ளாதல், பத்திரிகை பிரசுரித்தல், பெண்கள் உயர்ந்த கல்விபெற பல உதவிகள் அமைத்தல், பெண்கள் சங்கீதத்தில் அபிவிர்த்தியுறல், தமிழ் நாட்டில் வேறு எங்குமில்லாத ஒரு அரிய பெரிய பெண்கள் சங்கம் கூடலூரில் வளர்ந்து பிரபலமடைந்து தமிழ்நாடு முழுவதும் பெண்கள் நிலைமையில் ஒரு பெரிய அபிவிர்த்தி யுண்டாதல்—என்பது வரையில் ஐந்து பெண்களும், தாங்கள் அமைக்கப்போகிற பெண்கள் சங்கத்தின் எதிர்கால வேலைகளைப்பற்றிப் பேசி மனக் கோட்டை கட்டினார்கள். ஆனால் கண்ணம்மாள் தான் சங்கத்தில் ஒரு அங்கத்தினளாக முடியாதென்றும், தன் கணவன் சம்மதிக்க மாட்டா ரென்றும், ஆனால் சங்கத்துக்காகத் தன்னாலியன்றவரை உழைப்பதாகவும் கூறினாள். அன்றியும், "முதன்முதல் இந்த விஷயத்தில் இவ்வூரிலுள்ள ஒரு பெரிய கனவான் மனைவியைச் சம்பந்தப்படுத்த வேண்டும். பாலகிருஷ்ணராஜு இருக்கிறாரே, அவர் ஒரு தனவான். ஊரில் அதிக செல்வாக்குள்ளவர். அவர் மனைவிக்கு விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்தி அந்த அம்மாளை நமது சங்கத்திற் சேர்க்கவேண்டும்." என்றும் கூறினாள் கண்ணம்மாள்.

"அண்டைத்தெருவில் ஒரு உபாத்தியாயரம்மாள் இருக்கிறார்களே, அவர்களை அழைத்துவந்து யோசனை கேட்போம்" என்றாள் கற்பூரவல்லி. உடனே ஜானகி போய், பெண் பாடசாலை உபாத்தியாயினி கிருஷ்ணம்மாளைக் கையோடு அழைத்துவந்தாள். ஆனால் உபாத்தியாயினி அம்மாள் விஷயமெல்லாந் தெரிந்துகொண்டு, "இது வெகு உத்தமமான காரியந்தான், ஆனால் நான் இதில் சம்பந்தப்பட்டால் அந்த விஷயம் எங்கள் மேல் அதிகாரிகளுக்குத் தெரிந்து என் உத்தியோகத்திற்கே ஒருகால் ஹானி வரும். ஆகையால் என்னால் இம்மாதிரி விஷயத்தில் தலையிட முடியாது." என்றாள்.

“இது என்ன, அடாத காரியமா? அதிகாரிகளுக்குத் தெரிந்தால்தான் என்னம்மா! இதனால் ஏன் உங்கள் வேலைக்கு ஹானி? நீங்கள் நன்றாய் வாசித்தவர்கள். நீங்களே இப்படிச் சொன்னால் நாங்கள் என்னசெய்வோம்!” என்றாள் நீலாம்பாள் அம்மாள். ஆனால் கிருஷ்ணம்மாள் ஒரே பிடிவாதமாய்த் தான் கூறியதையே கூறி விடை பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டாள். “அவள் போனால் போகிறாள்” என்று சொல்லிவிட்டு நீலாம்பாள் கற்பூரவல்லியம்மாளைக் காகிதம், மை, பேனா கொண்டுவரும்படி செய்து, கண்ணம்மாளோடு கலந்து பின்வருமாறு ஓர் சுற்றுக் கடிதம் தயார் செய்தாள்:—

ஓர் வேண்டுகோள்.

அன்பார்ந்த சகோதரிகளே!

ஒழுக்கம், கல்வி, அறிவு முதலிய நலங்களில் நமது நகரத்துச் சகோதரிகள் மேம்பட்டுத் துலங்கும் பொருட்டுப் பெண்களுக்கென்று பிரத்தியேகமாகச் சங்கமொன்று ஸ்தாபித்தல் வேண்டுமென்ற உன்னத நோக்கம் பலர் சித்தங்களிற் புகுந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. நாளுக்கு நாள் பல நல்விஷயங்களில் அபிவிர்த்தி யடைந்து வருகிற நமது நாட்டில் பல விடங்களில் அத்தகைய பெண்கள் சங்கங்கள் நடைபெற்றுவர, நமது கூடலூரில் ஒன்று இல்லாதிருப்பது நமது அழகிய நகரத்திற்கே ஒரு பெருங் குறை. இதனைச் செவ்விதாய் உணர்ந்து அப்பெருங்குறையை நிவர்த்திக் கும் நிமித்தம் நமக்குள் ஒரு சங்கம் அமைக்கப் பிரியமுள்ள சகோதரிகள் இதனடியிற் கையொப்பமிடுமாறு வேண்டுகின்றேன்.

சங்கம் நிர்மாணிக்கப் பெற்றபின்னர், ஆரம்பத்தில், சகோதரிகள் வாரந்தோறும் கூடி “திருக்குறள்” அல்லது வேறு தக்க தமிழ்நூல் ஒன்றை ஆராய்வதாலும், பல நல்விஷயங்களைப்பற்றிச் சம்பாஷித்தும் வியாசம் எழுதி வாசித்தும் பிரசங்கித்தும் பயிற்சி செய்வதாலும் அறிவைப் பெருக்கிவர, நாளடைவில் சிறிது சிறிதாகச் சங்கத்தின் நோக்கங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் விசாலப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்,

கூடலூர்.
நளஹூஸ் ஆனிமீ உ }

முற்கூறியவாறு கூடலூரில் ஒரு பெண்கள் சங்கம் அமைக்க நாங்கள் சம்மதிக்கின்றோம்.

இங்ஙனம்,
ஜயலக்ஷ்மி.
கற்பூரவல்லித்தாயார்.
நீலாள்.
ஜானகி.

இவ்வாறு, "இங்ஙனம்" என்ற பதத்தின்கீழ் பாலகிருஷ்ண ராஜா மனைவி கையொப்ப மிடுவதற்கு இடம் விட்டு, அதன்கீழ் "........நாங்கள் சம்மதிக்கிறோம்" என்பதற்குக் கீழ் கண்ணம்மாளைத் தவிர மற்ற நான்கு பெண்களும் கையொப்பமிட்டார்கள். கண்ணம்மாளோ, தான் சங்கத்தின் அங்கத்தினளாக இருக்க முடியாததாகையால் கையொப்பமிட மறுத்தாள். அப்பொழுது நீலாம்பாள் அம்மாள் அவளை நோக்கி, "என்ன கண்ணம்மா! நீங்களும் உபாத்தியாய சம்மாளைப்போல் பேசினால் பின்பு இந்த நல்ல காரியம் எப்படித்தான் நிறைவேறும்! இப்பொழுது நீங்கள் இதில் கையெழுத்து இட்டதினாலே என்ன பாதகம் வந்துவிடும்! முதன் முதல் 5 கையெழுத்துக்களாவது இதில் இருக்க வேண்டாமா? சங்கம் அமைத்தான பின்பு வேண்டுமானால் நீங்கள் நீங்கிக்கொள்ளலாம். இப்பொழுது அவசியம் நீங்கள் கையெழுத்து இடத்தான் வேண்டும்.'' என்று வற்புறுத்தினாள். மற்ற மூன்று பெண்களும் அவ்வாறே கண்ணம்மாளை நிர்ப்பந்தித்தார்கள். கண்ணம்மாள் அதற்கு மாறாகப் பல நியாயங்கள் எடுத்துச் சொல்லிப் பார்த்தாள். அவர்கள் அவைகளை ஒப்பவில்லை. கடைசியாய் ஜயலக்ஷ்மி அம்மாள், கண்ணம்மாளைப் பெரும் பிடிவாதக்காரி என்று சொன்னாள். கண்ணம்மாள் கையெழுத்திடவில்லை என்றால் தான் தன் கையெழுத்தை அழித்துவிடுவதாகச் சொல்லி ஜானகி பேனாவைக் கையிலெடுத்தாள். நீலாம்பாள் அதைத் தடுத்து பேனாவை ஜானகி கையிலிருந்து வலிதிற் பற்றிக் கொண்டாள். "என் இஷ்டத்தை எப்படி நீங்கள் தடுக்கலாம்?" என்று ஜானகி சினந்து அவளோடு வாதிக்கத் தொடங்கினாள். "பெண்கள் கூட்டம் பேய்கள் கூட்டந்தான்.'

இதோ நான் இதை ஒரே கிழியாய்க் கிழித்து எல்லாவற்றையும் ஒழுங்கு செய்துவிடுகிறேன்" என்று சொல்லி ஜயலக்ஷ்மி எடுக்கப்போன சுற்றுக் கடிதத்தைக் கண்ணம்மாள் சட்டெனத் தன் கையிலெடுத்து மடித்துக் கொண்டாள். "அஞ்சே அஞ்சு பெண்கள் கூட்டத்தில் இவ்வளவு சண்டையா! சீ! கட்டுங்கள் உங்கள் கடையை!" என்றாள் கற்பூரவல்லியம்மாள்.

"பார்த்தாயா கண்ணம்மா! பெண்டிர் கூடின் சண்டை விளையும், என்று அன்றைக்குப் பத்திரிகையில் வாசித்தவுடன் உனக்கு என்ன ஆத்திரம், என்ன ரோஷம் வந்தது! உடனே அதில் எழுதியிருந்ததையெல்லாம் சின்ன பின்னமாக வெட்டி வெட்டித் தள்ளி, பன்னிரண்டு முழம் அதே பத்திரிகைக்கு எழுதியனுப்பினாயே. இப்பொழுது பார் அநுபவத்தில்" என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாள் ஜானகி. கண்ணம்மாளுக்கு முகம் செக்கச் செவேல் என்றாய்விட்டது. தன் ரகசியத்தை ஜானகி பகிரங்கமாக்கத் தொடங்கியதா லுண்டான ஆத்திரம் ஒன்று. அதற்குமேல் பன்மடங்கு அதிக மாயிருந்தது, தான் எழுதிய விஷயத்தை ஜானகி அலக்ஷியமாகக் கருதியதால் எழுந்த ஆத்திரம். இந்த இரண்டு ஆத்திரங்களும் பொங்க, கண்ணம்மாள் ஜானகியை ஓர் கூரிய பார்வை பார்த்தாள்.

"உன் பார்வை என்னை என்ன செய்துவிடும்! நான் உன் பேச்சில் மயங்கி என்னென்னவோ எண்ணியிருந்தேன். பெண்கள் உயர்வடைவதற்காக நீ உன் உயிரைக்கூடக் கொடுப்பாய் என்று நான் பூரண நம்பிக்கை வைத்திருந்தேன். ஒரு வெறுங் கையெழுத்து இட நீ இவ்வளவு கதை செய்வாய் என்று நான் கனவிலும் எண்ணவில்லை. இந்தத் தேசத்தில் பெண்கள் முன்னேற்ற மடைவதாயிருந்தால், ஆனா என்ற அட்சரமும் அறியாத படிப்பற்ற மூடப் பெண்கள், புருஷனுக்கு அடங்காத பெண்கள், குப்பைக்காட்டுப் பெண்கள், இவர்களால்தான் பெண்கள் நிலைமை உயர்வடையும். படித்த பெண்க ளெல்லோரும் பக்காப் பயங்காளிகள், முழுப் பாசாங்குக்காரிகள், வெறும் பதர்கள். நாழிகையாகிறது, நான் போய்வருகிறேன்." என்று சொல்லி ஜானகி எழுந்தாள். "நில் ஜானகி" என்று அவள் கையைப்பிடித் தமர்த்தினாள் கண்ணம்மாள். தன் கையிலிருந்த சுற்றுக் கடிதத்தைப் பிரித்தாள், மீனாம்பாள் கையிலிருந்த பேனாவை

வாங்கி மையில் தொட்டு சுற்றுக்கடிதத்தில் கையொப்ப மிட்டுவிட்டாள். பின்பு ஜானகியை நோக்கி, "நீ சொன்ன விஷயங்களைப்பற்றிச் சாவகாச மாய் வீட்டில் போய் பேசலாம் ஜானகி! இப்பொழுது ஒன்றுமாத்திரம் சொல்லுகிறேன். நல்ல காரியங்களுக்கு மலைமலையாக இடையூறுகள் வந்தாலும் மனம் சோர்வடையாமல் முக்கியமாய்க் காரியத்தில் கலந்திருக்கிற, காரியத்தை ஆதரிக்கிற சகோதரிகள் சகோதரர்களுடன் எவ்வி தத்திலும் கோபம் பாராட்டாமல் காரியசித்தி ஒன்றையே கருதி இடைவிடாத முயற்சியோடிருக்கவேண்டும்" என்றாள்.

நீலாம்பாள், "ஆமாம், பெரியோர்களும் என்ன சொல்லுகிறார்கள்:—

மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்டுஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார்—செவ்வி
அருமையும் பாரா ரவமதிப்புங் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாயி னோர்.

இடுக்கண் வருங்கால் நகுக வதனை
யடுத்தூர்வ தஃதொப்ப தில்

முடிவு மிடையூறு முற்றியாங்கெய் தும்
படுபயனும் பார்த்துச் செயல்."

என்று அச்சமயம் தனக்குத் தோன்றிய மேற்கோட் கவிகளைக் கூறி அவைகளுக்குத் தனக்குத் தெரிந்தவரையில் அர்த்தமுஞ் சொல்லி முடித்தாள்.

ஜானகி:—என்மேல் கோபித்துக்கொள்ளாதே கண்ணம்மா! அத்தி பூத்ததுபோல் இந்த ஊரில் பெண்கள் சங்கம் ஒன்று ஏற்பட எழுந்த முயற்சி உன்னால் உலைந்து போகிறதே என்ற ஆற்றாமையால் நான் என்னென்னவோ பேசிவிட்டேன். ஆனால் நீ அதை மனத்தில் பாராட்டமாட்டாய். புத்திகெட்ட நாய் என்னவோ குலைக்கிறது என்றுதான் எண்ணியிருப்பாய். அதுவும் எனக்குத் தெரியும்.

கற்பூரவல்லி:— ஆ! என்ன அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள் ஜானகியம்மா! நாங்கள் எல்லோரும் என்ன சொன்ன போதிலும் கேட்காதவர்கள் உங்கள் பிரசங்கத்தாலல்லவா சட்டெனக் கையெழுத் திட்டார்கள்.

நீலாம்பாள்:— சரி, வீண் பேச்சில் காலத்தைப் போக்கவேண்டாம். இந்தச் சுற்றுக் கடிதத்தில் பால கிருஷ்ணராஜு மனைவி பாக்கியத்தம்மாள் கையெழுத்து வாங்கி, பலசகோதரிகளுக்கும் அனுப்பவேண்டும். பாக்கியத்தம்மாளைக் கண்டு பேச யார் போவது, எப்பொழுது போவது, என்பதைப்பற்றி யோசியுங்கள்.

"நான் போகிறேன். இப்பொழுதே போகவேண்டும். கண்ணம்மா! நீயும் வா. வேறு யார் யார் வருகிறீர்கள்? ஏன் நாம் 5 பேருமாகவே போகலாமே. எழுந்திருங்கள் எல்லோரும்." என்று எழுந்தாள் ஜானகி.

"நான் வருவதற்குத் தடையில்லை" என்றாள் நீலாம்பாள்.

"எனக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது" என்றாள் ஜயலக்ஷ்மி.

"அவள் பெரிய கர்வக்காரியாச்சே. அவள்வீட்டுக் கல்யாணத் திற்குப் போனால்கூட சரியாகப் பேசமாட்டாளே." என்றாள் கற்பூரவல்லி யம்மாள்.

ஜானகி:—அவள் கர்வம் எங்களுக்கெல்லாம் தெரியாததா என்ன! அவளை யார் மதிக்கிறார்கள்! அவள் என்ன படிப்பில் பெரியவளா? புத்தி யில் பெரியவளா? அவள் அகமுடையானுக்கு நிரம்பச் செல்வமும் ஊரில் செல்வாக்கும் இருப்பதால் அவர் பெண்சாதியை நமது சங்கத்தில் இழுத் துப்போட்டு வைத்தால் அதனால் அதற்குப் பல அநுகூலங்கள் உண்டாகு மென்றுகருதித்தான் கண்ணம்மாள் இந்த யோசனை யெடுத்தாளேயொழிய அந்தக் கர்வக்காரியை நாம் புஷ்பமிட்டு அர்ச்சித்து நமஸ்காரம் செய்யவா போகிறோம்! அவளும் நமது சங்கத்தைச் சேர்ந்தவள் என்ற பெய ரைமாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு மற்ற எல்லாக் காரியாதிகளையும் நாமே நடத்திக்கொண்டு போகவேண்டும். ஆகையால் நாம் நமது சங்கத்தின் நன் மையை முன்னிட்டு அவள் வீட்டுக்குப் போவது நமக்கு எவ்விதத்திலும் அகௌரவமல்ல. நமது சொந்த நன்மையைக் கோரியா போகிறோம்! பொது நன்மையைக் கருதித்தானே போகிறோம். போய் எப்படியாவது ராஜனுக்காக, தனுக்காக, அவளோடு பேசி அவள் கையெழுத்தை வாங்கி வந்துவிடவேண்டும்.

கற்பூரவல்லி:—ஆமாம். நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் சரிதான்.

நீலாம்பாள்:—நீங்கள் எல்லாவற்றையும் கலகலவெனக் கொட்டி விடுகிறீர்கள் ஜானகியம்மா! நமக்குள் இந்தப் பேச்சு ஒருவாறு சரியாகப் போகிறது. நமது சங்கம் ஏற்பட்டபின் சங்கக் கூட்டங்களில், சங்கத்தைச் சார்ந்த யாரையேனும் குறிப்பிட்டு இந்தமாதிரிப் பேசக்கூடாது.

ஜானகி:—அ! அந்தச் சமயத்தில் நான் இப்படிப் பேசுவேனு! நான் அவ்வளவு புத்திகெட்டவளல்ல. கண்ணம்மாளை வேண்டுமென்றாலும் கேளுங்கள்.

கண்ணம்மாள் புன்னகை புரிந்தாள்.

"கற்பூரவல்லியம்மா! ஜயலக்ஷ்மியம்மா! நீங்கள் இருவரும் வருகிறீர்களா இல்லையா? சொல்லுங்கள் சீக்கிரம். நாலைந்து பேராகப் போனுல்தான் அழகாயிருக்கும், பாக்கியத்தம்மாளால் மறுக்க முடியாது" என்றாள் நீலாம்பாள்.

"எனக்கு என்னவோ பெருத்த லஜ்ஜையா யிருக்கிறது. இதற்கு மாத்திரம் என்னை நிர்ப்பந்தியாதேயுங்கள்," என்று வேண்டினுள் கற்பூரவல்லி.

"நாளைக் கென்றால் நான் அவசியம் வருவேன். இப்பொழுது என்னுல் வரமுடியாது," என்றனள் ஜயலக்ஷ்மி.

"என் கையெழுத்தாகிய ஒரு அற்ப விஷயத்திற்குத்தான் முன்பு ஒரு அமளியாயிற்று. இப்பொழுது ஐந்துபேரும் ஒன்றாகப் பாக்கியத்தம்மாள் வீட்டுக்குப் புறப்படுவதைப்பற்றி மற்றொன்று ஆரம்பிக்க வேண்டாம். ஏன்! நாம் மூன்று பேராகத்தான் போவோமே," என்றாள் கண்ணம்மாள்.

"ஆமாம் புறப்படுங்கள் நீலாம்பாளம்மா! நாற்பது பேர் போவதைவிட கண்ணம்மாளைப் போலொத்தவள் உங்களைப் போலொத்தவர்கள் ஒருத்தி போனுல்கூட போதும்." என்றாள் ஜானகி.

ஆகவே, ஜானகியம்மாள் நீலாம்பாளம்மாள் கண்ணம்மாள் ஆகிய மூவரும் சுற்றுக் கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு பாக்கியத்தம்மாள் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். ஆனுல் வீட்டில் பாக்கியத்தம்மாள் இல்லை. அந்த அம்மாள் தன் கணவன் பரிஜனங்கள் முதலியோருடன் புதுச்சேரிக்குச் சமீபத்திலுள்ள ஊஸ்டேரி என்ற பெரிய தடாகக் கரையிலுள்ள தங்கள் பங்களாவில் சிலகாலம் உல்லாசமாகக் கழிக்கச் சென்றிருப்பதாகவும் அன்றிரவாவது மறுநாட் காலையிலாவது கூடலூருக்குத் திரும்பி வருவார்களென்றும் வீட்டிலுள்ள கணக்கர் மனைவி சொன்னுள்.

"மூன்று பேராகப் புறப்பட்டதே பிசகு. சரி, நாளைக்கு ஜயலக்ஷ்மி அம்மாளையும் அழைத்துக் கொண்டு நான்கு பேராகப் போவோம்." என்றாள் நீலாம்பாள். அத்தீர்மானப்படி அவர்கள் ஜயலக்ஷ்மி அம்மாள் வீட்டுக்குப் போய் விஷயத்தை அவளுக்குத் தெரிவித்துவிட்டுத் தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். சுற்றுக் கடிதத்தை நீலாம்பாள் எடுத்துக் கொண்டு போனுள்.

இவர்களில் ஏனையோரை அனுப்பிவிட்டு ஸ்ரீமதி நீலாம்பாள் அம்மாளை மாத்திரம் நாம் தொடர்ந்து அடுத்த அத்தியாயத்தைத் தொடங்குவோம்.

(தொடரும்.)

வாணிதாசன்.

புது மாதிரிப் பாட்டுகள்.

காதல்.

"காமர் வண்ணக் கண்ணனையாய்!
காதல் என்னைக் கழறுதியோ?"
"விண்ணின் றிழியும் வேல்வீச்சு
வில்லா லெறிந்த தீக்கோலாம்
ஆசைச் செல்வன் வளர்ப்புத்தாய்
பாசம் உற்றார் படுபரவை" (1)

"பிறிதோர் செய்தி பண்மொழியே!
பாவையர் யாரும் வாய்மையரோ?"
"பொதுவில் யாரும் பண்புடையர்
பிறிதா மவரும் பலருண்டு
புதுமல ரூதும் வண்டன்னார்
புணர்வர், பிரிவர்: பண்பெங்ஙன்?" (2)

"மீட்டும் வினவுவல் மெய்மொழிவாய்
மின்னார் காமத் தழுங்குவர்கொல்?"
"வாட்டும் வேல்கணை யாற்றாது
வேதனையுற்று வாழ்ந்திடினும்
ஓடுதல் செய்யார் உயிர்கொண்டு
ஆடவர் சாடவுங் கருதுவரால்?" (3)

"நன்று நிகழ்த்தினை நேரிழையாய்!
நேரா மாறினி நவிலுதியோ?"
"சான்றோ னாயி னாண்மகனும்
செவ்விய ளாயின் நலைமகளும்
ஆன்றோர் முறையில் மணம்பற்றி
யன்புற நிற்பர் என்பேன்யான். (4)

"விழியும் விழியும் எதிர்பொருது
வளர்க்கும் வன்னி களிநிற்ப
கழிவறு காதல் தலைக்கொண்டார்
கூடிய வுறவின் குழாத்துடனே
விழ வியம்பி மணம்புரிந்து
வாழ்த லெங்கும் விதிபாமே;" (5)

ரா. வாசுதேவ சர்மா.

காயம் பிணி உற்றவர்களுக்குப் பிரதம உபசரணை.

உடற் கூறுபாடு.

152-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

இம்மழையில் வரும் பாகத்திற்குரிய சாஸ்திரார்த்தமான பதங்களுக்குச் சரியான ஆங்கிலப் பதங்கள் வருமாறு:—

புஜ எலும்புகள், அல்லது பிரகண்டாஸ்திகள்.	Humerus.
காராஸ்திகள், அல்லது பிரகோஷ்டாஸ்திகள், அல்லது கை எலும்புகள்.	Bones of the fore-arm.
உட்கர எலும்பு, அல்லது இரத்தினி.	Ulna.
வெளிக்கர எலும்பு, அல்லது ஆரை.	Radius.
கூர்ப்பர கூடம்.	Olecranon process.
மணிக்கட்டு எலும்புகள், அல்லது மணிபந்தாஸ்திகள்.	Carpus bones.
உள்ளங்கை எலும்புகள், அல்லது கரதலாஸ்திகள், அல்லது கூர்ச்சாஸ்திகள்.	Metacarpus bones.
கைவிரலெலும்புகள், அல்லது காராங்குல்யஸ்திகள்.	Phalanges bones.
கூபகம், அல்லது ச்ரோணி.	Pelvis.
கூபகாஸ்திகள், அல்லது ஸ்ரோண்யாஸ்திகள், அல்லது இடுப்பெலும்புகள், அல்லது நாமசூன்னிய எலும்புகள்.	Os Innominatum.
மர்ம எலும்பு.	Pubes.
இடைக்குழி.	Pelvic cavity.
பொய்க்கூபகம்.	False pelvis.
மெய்க்கூபகம்.	True pelvis.

ஊர்த்வ சாகை (அல்லது உற்காயம்).

தோள் எலும்புகள்:—தோளானது கையை உடலுடன் கூட்டுகின்றது. மேலும் அது காரை எலும்பு அல்லது அக்ஷகாஸ்தியுடனும், தோளேலும்பு அல்லது அம்ஸபலகத்துடனும் கூடியதாயிருக்கிறது.

காரை எலும்பு அல்லது அக்ஷகாஸ்தி:-இருபுறத்திலும் கழுத்தடியில், முன்பக்கத்தில் விரற்பருமன் குறுகிவளைந்த தடியைப்போல் சருமத்திற்கடியில் தென்படும். இதன் உள்முனை மார்பெலும்பின்மேல் சார்பாயும் வெளிமுனை தோளெலும்புடன் பொருந்தப்பட்டும் இருக்கின்றன. இந்தஎலும்பின் உள்ளடங்கிய மூன்றில் இரண்டு பாகம் முன்னோக்கி வளைந்தும் மற்றொரு வெளிப்பாகம் பின்னோக்கி வளைந்தும் இருப்பதால், இவ்வெலும்பிற்கு மற்ற எலும்புகளைவிட அதிகமான நெகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது.

தோளேலும்பு அல்லது அம்ஸபலகம்:-நெஞ்சறைக்குப் பின்பக்கத்தின்மேல் வெளிப்புறமாயிருப்பதோடு, இது ஓர் முக்கோணவடிவமுள்ள தகட்டெலும்பு.

இதன் முன்புறம் மாம்ஸ பேசிகள் ஒட்டியிருக்கக் கவிப்பாயிருக்கிறது. பின்புறம் குவிப்பாயும் அதன்மேல் ஒரு மேடு குறுக்காய் ஓடியுமிருக்கும். இந்த மேட்டின் வெளிமுனையிலிருக்கும் ஒரு பெரிய அங்கூரமானது காரை எலும்புடன் சேர்ந்து புஜத்திற்கு உருவத்தையும் உறுதியையும் கொடுப்பதன்றி இதற்கு நேர் கீழிருக்கும் தோள் பொருத்தத்தையும் பாதுகாக்கிறது. இவ்வெலும்பின் வெளிமூலையில் (சிரசில்) மேலெழுச்சியாயிருக்கும் எலும்புச் சந்திப்பு ஸ்தானம் தோளெலும்பின் சிரசுப்பொருத்தத்தின் குவளையாக இருக்கிறது.

புஜ எலும்பு அல்லது பிரகண்டாஸ்தி:— இது முழங்கை முதல் தோள்வரையிலுமுள்ள ஒரு நீண்ட எலும்பு. இது காம்பென்ற மத்திய பாகத்தில் உருண்டையாயும், இதன்மேல் அருதியானது தோளெலும்பிலுள்ள மேலெழுச்சியான இடத்தில் உழன்று அசையும்படிக்கு உருண்டையான தலையை உடைத்தாயும்

இருக்கின்றன. இதற்கடியில் இரண்டு மேடுகளுண்டு. அவைகளில் பேசிகள் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும். இந்த மேடுகளுக்குக் கீழாக எலும்பைச் சுற்றிலுமுள்ள பள்ளத்திற்குக் கழுத்து என்று பெயர். கீழருதியானது சிறிது தட்டையாகஇருக்கிறது. இதில் கை எலும்புகளாகிய இரத்தினி அகத்திலும், ஆரை புறத்திலும் சேர்ந்து முழங்கை என்னும் சந்தி ஏற்படுவதற்கு அனுகூலமான உருவமுள்ளதாக அமைந்திருக்கின்றன. இந்தச் சந்திப்பு ஸ்தானத்திற்கு மேல் முன் பக்கத்தில் ஒரு சிறிய பள்ளம் தோன்றும் அதில் கையை மடக்குகையில் இரத்தினி எலும்பின் பிதுக்கம் வந்து அமையும். அதற்கு நேராய், பின்புறத்தில் ஒரு பெரிய பள்ளமுண்டு. அதில் கையை நீட்டும்போது, மேற்சொல்லிய எலும்பின் சிகரம் போய் அமையும்.

கராஸ்திகள் அல்லது பிரகோஷ்டாஸ்திகள் அல்லது கை எலும்புகள்:—இவை முழங்கைமுதல் கணுக்கைவரையிலும் நீண்டுள்ள இரண்டு எலும்புகள். அவற்றின் ஒன்றுக்கு வெளிக்கரஎலும்பு அல்லது ஆரை என்றும் மற்றொன்றுக்கு உட்கர எலும்பு அல்லது இரத்தினிஎன்றும் பெயர். வெளிக்கரஎலும்பானது முழங்கையின்வெளிப்புறத்திலிருந்து ஆரம்பித்து மணிக்கட்டில் பெருவிரலின் அடிப்பாகத்திற்கு எதிரில் முடிவு பெறுகின்றது. இதன் சிகரம் (சிரசு அல்லது மேல்அருதி) உருண்டு உச்சியில் பள்ளமாயிருக்கும். இந்தப்பள்ளம் தோளெலும்புடன் சேர்ந்திருக்கும். சிகரத்தின் ஓரமானது இரத்தினி எலும்புடன் சேர்ந்திருக்கும். சிரசுக்கடியில் ஓர் மேடுண்டு. அதில் பேசிகள் ஒட்டியிருக்கும். இரண்டு எலும்புகளுக்கு மத்தியில் ஓர் ஜவ்வுண்டு. கீழருதி அகன்று முனையில் சந்திப்பு ஸ்தானங்கள் காணப்படும். அகத்திலிருக்கிற ஸ்தானத்தில் இரத்தனி எலும்பும், உச்சியிலிருப்பதில் மணிக்கட்டெலும்புகளும் கூடியிருக்கின்றன. உட்கர எலும்பானது முழங்கையின் உட்புறத்தில் ஆரம்பித்து மணிக்கட்டில் சுண்டுவிரலின் அடிப்பாகத்திற்கு எதிரில் முடிவடைகின்றது. இவ்வெலும்பின் மேல் அருதி வெளிப்புறம் குவிந்து உட்புறத்தில் சந்திரபிறையைப் போல் பள்ளத்துடனிருக்கிறது. இந்தப் பள்ளத்தில் தோளெலும்பு சேர்ந்திருக்கிறது. இந்தப்பள்ளத்திற்கு வெளிப்புறமாக மற்

லொரு சிறிய பள்ளமுண்டு. இதில் ஆரை எலும்பின் சிகரம் கூடி யிருக்கும். சந்திர பிறை என்ற பள்ளத்திற்கு மேற்புறமாய் ஒரு பிதுக்கமுண்டு. அதற்குக் கூர்ப்பர கூடம் என்று பெயர். இதற்குக் கீழ்ப்புறத்தில் சிறிய பிதுக்கமுண்டு. இதன் கீழ்முனை ஆரைஎலும்புடன் சேர்ந்திருக்கும். கை பிறழும்போது வெளி எலும்பு உள்ளாகவும், உள்ளெலும்பு வெளியாகவும் இடம் மாறு கின்றன.

மணிக்கட்டெலும்புகள், அல்லது கைக்குளசு எலும்புகள், அல்லது மணிபந்தாஸ்திகள்:—இவை கராஸ்திகளுக்கும் கரதலாஸ் திகளுக்கும் இடையிலுள்ள சிறிய எட்டு எலும்புகள். இவ்வெ ட்டு எலும்புகளும் கீழும் மேலுமாய் இரண்டு வரிசைகளாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உள்ளங்கை எலும்புகள், அல்லது கரதலாஸ்திகள், அல்லது கூர்ச்சாஸ்திகள்:—இவை புறங்கை உள்ளங்கைகள் அமைவதற்கு ஆதாரமா யேற்பட்டுள்ள ஐந்து மெல்லிய நீண்ட எலும்புகள். இதன் மேலருதி சதுரமாயும், கீழருதி உருண்டையாயு மிருக் கின்றன. இவ்வைந்து எலும்புகளும் ஐந்து விரல் எலும்புகளின் அடிப்பாகத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

கை விரலெலும்புகள் அல்லது கராங்குல்யஸ்திகள்:—ஐந்து விரல்கள் அமைவதற்கென்று ஏற்பட்டுள்ள பதினான்கு எலும் புகள். விரல் ஒன்றுக்கு மூன்று எலும்புகள் வீதம் நான்கு விரல் களுக்குப் பன்னிரண்டு எலும்புகளும், பெருவிரலுக்கு இரண்டு எலும்புகளுமாகப் பதினான்கு எலும்புகளாகின்றன.

கூபகம் அல்லது ச்ரோணி:—இதை உண்டாக்கும் எலும்புக ளுக்குக் கூபகாஸ்திகள் எனப்பெயர். நான்கு எலும்புகள் (முள்ளந்தண்டிற்கடியில் பின்புறத்தில் திரிகாஸ்தியும், அநுத்திரி காஸ்தியும், இரண்டு பாரிசங்களிலும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு ச்ரோணியஸ்தி என்னும் கூபகாஸ்தியும்) ஒன்றுக்கொன்று கெட் டியாகச் சேர்ந்து ஒரு சட்டியைப்போல் அமைகின்றன.

இடுப்பெலும்பு, அல்லது கூபகாஸ்தி, அல்லது நாமசூன்னிய எலும்பு, அல்லது ச்ரோணியாஸ்தி:—குழந்தைப் பருவத்தில், இடுப்பெலும்பானது மூன்றுதுண்டுகளாக இருந்து, பிறகு அவைகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஒரே எலும்பாகி விடுகின்றன. இந்த மூன்று பாகங்களாவன:—

1. இடுப்பெலும்பின்மேற்புறத்தில் அகலமாய் விரிந்து திரகாஸ்தானத்துடன் சேர்ந்திருக்கிற வளைந்த பாகம்.

2. அடியில் உறுதியாய் நாம் உட்கார்ந்திருக்குகும்பொழுது நமது சரீரத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் பாகம்.

3. முன்புறம் இரண்டு ச்ரோண்யாஸ்திகள் சேரும் பாகம் இதற்கு மரும எலும்பு என்று பெயர்.

இடுப் பெலும்பின் வெளிப்புறத்தில் ஆழ்ந்த கிண்ணத்தைப் போல் ஒரு பள்ளம் உண்டு. அதில் தொடையெலும்பின் சிகரங்கள் சேர்ந்திருக்கின்றன. இந்த எலும்பில் அண்டவடிவாய் ஒரு பெரிய துவாரம் காணப்படும். இது ஜவ்வால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கூபகம் முள்ளந்தண்டைத் தாங்கிக்கொண்டு வஸ்தி குதம் முதலியவற்றை அடக்கிக் காப்பாற்றக்கூடிய ஒரு குழியாயிருப்பதோடுங்கூட இருபக்கங்களிலும் தொடை எலும்புகளின் சேர்மானத்திற்காக இரண்டு பள்ளங்களைப் பெற்றதாயுமிருக்கிறது.

இடைக் குழி:-உட்புறத்தில் கூபகக் குழியைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற மேட்டிற்கு வரம்பு என்றும், அவ்வரம்பிற்கு மேலாக எலும்புகள் விரிந்து செல்லும் ஸ்தானத்திற்குப் போய்க் கூபகம் என்றும், வரம்புக்கடியில் கிண்ணத்தைப்போ லிருக்கும் பாகத்திற்கு மெய்க்கூபகம் என்றும் பெயர்.

(தொடரும்.)

ரெ. கோவிந்தசாமிநாயுடு,

மெடிக்கல் பிராக்டிஷனர், தூத்துக்குடி.

ஐரோப்பாக்கண்ட சரித்திரம்.

நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் சாதாரணமாய்ப் பள்ளிக்கூடங்களில் உபயோகப்பட்டுவரும் பூகோள உருண்டையைக் கவனித்திருப்பீர்கள். அக்கோளத்தின் நிலப் பிரிவுகளைப் பஞ்சகண்டங்களாக வகுத்திருப்பதையும் அவற்றில் ஒன்றாகிய ஐரோப்பாவின் நிலைமையையும் அறிந்திருப்பீர்கள். அவ்வைரோப்பாவின் சரித்திரத்தையே சில வியாசங்கள் மூலமாகக் கவனிப்போம்.

ஒரு கண்டத்தின் சரித்திரமானது சிருஷ்டிகாலந் தொடங்கியோ அல்லது நம்மறிவுக்கு விஷயங்கள் தெளிவுபடுங் காலந் தொடங்கியோ இன்றுதொட்டும் நடந்துள்ள சகல விஷயங்களின் வரலாற்றைக் கவனிப்பதேயாகும். சரித்திர வாராய்ச்சியில் கருதப்படும் முக்கிய விஷயங்களில், நாட்டின் நிலைமை, குடிகளின் சமூக நிலைமை, மதக் கோட்பாடுகள், சட்ட திட்டங்களின் ஏற்பாடு, நாகரீகத்தின் ஸ்திதி, இராஜாங்க முறைமை, முதலியன இன்றியமையாத விசேஷம் வாய்ந்துள்ளன. ஆகவே இவ்வம்சங்களைக் குறித்தே இச்சரித்திரத்தை வெளியிடுவோம்.

ஐரோப்பாக் கண்ட சரித்திரத்தில் நம்மறிவுக்கு விஷயங்கள் தெளிவுபடுங் காலத்தில் அந்நாடு முழுவதும் இயற்கைத் தாதுவர்க்கங்களால் மூடப்பெற்றுங் காட்டு விலங்குகளால் நிரப்பப்பெற்றும் விளங்குகிறது. அக்காலத்தில் நாகரீகமற்ற ஜனங்கள் கூட்டங்கூட்டமாகப் பஞ்சபூதங்களையே வணங்கி விலங்கினங்களுக்கு உள்ள சட்டங்களையே அனுசரித்து யாதொரு அரசாட்சியுமில்லாமல் நாடெங்குந் திரிந்து காய்கனிகளையோ, மச்சங்களையோ, வேட்டையாடிக் கொன்ற மிருகங்களையோ புசித்துக் காட்டு வாழ்க்கை வாழ்ந்துவந்தார்கள். ஐரோப்பா முழுவதும் பெரும்பாலும் அவ்வண்ணம் ஆயினும் அக்கண்டத்தில் ஒரு சிறிய தேசத்தில் மட்டும் ஜனங்கள் நாகரீகத்தில் முதிர்ந்து ஜன சமூகக்கோட்பாடுகளைப் பலவிதமாக அமைத்துக்கொண்டு அதற்கிணங்கச் சட்டங்கள் தேர்ந்துவிளங்க, பலதெய்வங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, விக்கிரகங்கள், உத்ஸவங்கள், ஆலயங்கள், பூஜை-

கள் முதலியன செய்துகொண்டு ஆயுதப் பயிற்சிகளில் பழகி, பலகலைகளில்வல்லோராய்ப் பாஷாஞானத்தை அபிவிர்த்திசெய்து, பல நூல்கள் இயற்றி, அரசாட்சி முறைகளை வகுத்துக்கொண்டு, சரித்திரத்தில் தங்கள் செயல்கள் யாவும் நின்று உலாவும் வண்ணமாக வாழ்ந்தார்கள். ஐரோப்பாக்கண்ட சரித்திரம் எழுதுவோர் யாரும் அந்நாட்டின் சரித்திரத்தையே முதலில் எழுதத் தொடங்குவார்கள். அவ்வண்ணமே இப்பொழுதும் செய்வோம்.

அந்நாடு யாதென்று சொல்வீர்களா? அஃதே ஆசியாக்கண்டத்திற்கருகாமையிலுள்ள கிரீஸ் தேசம். இத்தேசம் ஆதியில் உன்னதஸ்திதியிலிருந்த காலம் 900. கி. மு.முதல் 300. கி.மு. வரை ஆகும். கிரீஸ் தேசம் கடற்குடாக்களால் ஊடுருவப்பெற்ற மலைப் பிரதேசம். தரைமூலமாகத் தேசசஞ்சாரம் சிரமமானபடியால் நீர்மூலமாகப் படவுகளிலும், தோணிகளிலும் இங்கும் அங்கும் செல்லக்கூடிய சிறந்த மாலுமிகளாகக் கிரேக்கர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களின் அதிகாரத்தின் உச்சவேளையில் அவர்கள் தங்கள் தேசத்தோடு நில்லாமல் மத்தியதரைக்கடலைச் சூழ்ந்த பிரதேசங்கள் எங்கும் தங்கள் நகரங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு பிரபல கடற்சேனைகளுடன் உயர்ந்திருந்தார்கள். கிரேக்கர்கள் ஆரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று ஜாதிப் பாகுபாட்டுக்காரர் கூறுவார்கள். ஆதியில் அவர்களுடைய ஸ்திதி யோக்கியதை யாவும் அவர்களின் சிறந்த கவியாகிய ஹோமர் எழுதியுள்ள இலியட் ஆடிசீஸ் முதலிய பிரபலமான இதிகாசங்களினின்றுமே நாம் அறிந்துகொள்ளுகிறோம். இலியட், டிராய் நகரத்து இளவரசனான பாரீஸ் என்பவன் கிரீக் இளவரசியாகிய ஹேலன் என்பவளைக் கவர்ந்து சென்றதால் உண்டான யுத்தத்தையும், ஆடிசீஸ், உலுசிஸ் என்ற வீரனது யாத்திரைகளையும் முறையே விவரிக்கின்றன. அப்பெருங் காப்பியங்களினின்றும் அக்காலத்தில் கிரேக்கர்கள் அரசர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தார்களென்று அறிகிறோம். அவ்வரசர்களுக்கு ஆலோசனை எடுத்துரைக்கக் கனவான்களின் சபையும் சகல விஷயங்களையும் ஆமோதிக்க ஜனங்களின் கூட்டமும் இருந்துவந்தன. ஸ்திரீகள் கௌரவமாகப் பாவிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். ஆயினும் அவர்க

ளுக்குச் சுதந்தரம் கிடையாது. ரமமான வேலைகளைச் செய்வதற்காக அடிமைக ளிருந்தார்கள். கிரேக்கர்கள் பஞ்சபூதங்களைக் கடவுள் சொரூபமாக நிரூபித்து அத்தெய்வங்களை வணங்கினார்கள். பிறகு முந்நூறு வருஷங்களாகக் கிரீசில் நடந்த விஷயங்கள் ஒன்றும் புலப்படுகிறதில்லை.

கி.மு. 600-ல் மறுபடியும் வெளிச்சமாகிறபொழுது, கிரீஸ் தேசத்தில் பல இராஜ்யங்கள் இருப்பதைக் காண்கிறோம். இந்தியாவில் பூர்வத்தில் 56 அரசர்கள் ஆண்டு வந்ததாகச் சொல்லும் ஐதீகம் போலவே கிரீசிலும் பல இராஜ்யங்க ளிருந்தன. ஆனால் அவ்விராஜ்யங்களின் சிறப்புக்குணம் யாதெனில் பழைய இந்திய இராஜ்யங்கள் போலல்லாமல் ஒவ்வொரு நகரமுமே ஒரு இராஜ்யமாக இருந்தது. சில நகரங்களுக்குப் பக்கத்திலுள்ள பிரதேசங்களும் வயப்பட்டிருந்தன ஆயினும், நகரமே இராஜ்யமாகக் கிரேக்கர்கள் கருதினார்கள். அவ்விதம் ஓங்கி வளர்ந்த நகரங்களில் ஏதன்ஸ், ஸ்பார்டா, காரிந்து, தீப்ஸ் முதலியன முக்கியமானவை. இந்நகரங்களில் ஹோமர்காலத்திலுள்ளபடி அரசன், சபை, கூட்டம் என்று அரசாட்சி இல்லாதபடி பற்பல வித அரசாட்சிகள் தோன்றி நடைபெற்றுவந்தன. ஸ்பார்டா ஒன்றில்தான் அரசர்கள் இருந்தார்கள். மேலும் அந்நகருக்கு ஒரே காலத்தில் ஈரரசர்கள் வாய்த்திருந்தார்கள். சில நகரங்களில் சபையாரே சகல அதிகாரத்தையும் கைக்கொண்டிருந்தனர். மற்றும் சிலவற்றில் கூட்டத்தாரே ஆண்டார்கள்.

ஸ்திரீகள் ஹோமர் காலத்தில் போலவே பாவிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். அடிமைகளே சகல வேலைகளையுஞ் செய்தார்கள்.

கிரேக்கர்கள் 600 கி.மு. வில் ஜீயஸ், அபல்லோ, பாஸிடன், ஹீரா, அதீனீ, என்று பல தெய்வங்களுக்குக் கோயில் கட்டி அவர்களை வணங்கி வந்தார்கள். நான்கு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை ஒலிம்பியா என்றவிடத்தில் திருவிழா கொண்டாடி, அப்பொழுது ஓட்டம் குஸ்தி ஆயுதப்பழக்கம் முதலிய தேகப் பயிற்சிகள் பந்தயம் நடாத்துவார்கள். அக்காலத்தில் கிரேக்கர்கள் பலவிடங்களினின்றும் வந்து கூடி அந்நியோந்நியமாய் நடந்து கொள்வார்கள்.

மேலும்சிலபெரியஆலயங்களில்பூசாரிகள்ஜனங்களுக்குக்குறி சொல்லுவது உண்டு. அவ்வாலயங்களில் பெயர் பெற்றது டேல்பி என்ற ஸ்தலத்தில் உள்ள ஆலயமே. கிரேக்கர்கள் பிரார்த்தனைக்காக இத்தகைய ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்வதுமுண்டு.

அக்காலத்தில் கிரீஸிலுள்ளதாகச்சொல்லப்பட்ட பல நகரங்களிலும் ஸ்பார்டா, ஏதன்ஸ் என்ற இரண்டுமே மிகவும் உன்னத ஸ்திதியி லிருந்தன. நம் நாட்டில் வர்ணாசிரமதருமத்திற்கிணங்க க்ஷத்திரியர்கள் நடந்த வண்ணமே ஸ்பார்ட்டாவில் ஜனங்கள் நடந்துவந்த படியால் ஸ்பார்ட்டா யுத்தப் பயிற்சியில் தேர்ந்த நகரமாயிருந்தது.

ஏதன்ஸ் கப்பற்படையில் வலுத்து, கடல் இராஜ்யங்களை ஜெயித்துக் கலைஞானங்களில் தேர்ந்து, நாகரீகவேலைப்பாடுகளிலும் நாடகம், காப்பியம், சங்கீதம், சிற்பம் முதலிய சாஸ்திரங்களிலும் முதிர்ந்து உலக முழுவதிற்கும் ஞானம் அளித்து என்றும் தன்பெயர் அழியாவண்ணம் புகழைப் பரப்பியது.

(தொடரும்.)

ரா. சே. சுப்ரமண்ய ஐயர். எம். ஏ. எல். டி.

விராதன் வதமும் ராகவன் துதியும்.

(158-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

மகாமாயா சம்பந்தத்தானும், பஞ்சீகரண பஞ்சமகா ஸ்தூல பூதங்களின் சேர்க்கையானும் ஏற்பட்டுள்ள சாஞ்சல்யங்க ளத்தனையும் ஒருங்கே குழுமிய இப்பிரபஞ்சத்தின் சிருஷ்டி ஸ்திதி லயமாதிகளுக்கு ஆதாரமான அகண்டாகார சத்சித்ஆனந்த வடிவினதாய பரமாத்மசொரூபத்தின் அம்ஸபூர்வமான, சாக்ஷாத் ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தியின் உண்மை யியலை உண்மையில் உள்ளபடி கண்டுகொண்ட தேவலோகத்துக் கந்தருவனான விராதன் என்போன் துதிக்கின்றான்:-

"வேதங்க ளறைகின்ற வுலகெங்கும் விரிந்தனவுன்
பாதங்க ளிவையென்னிற் படிவங்க ளெப்படியோ
வோதங்கொள் கடலன்றி யொன்றினோ டொன்றொவ்வாப்
பூதங்க டொறுமுறைந்தா லவையுன்னைப் பொறுக்குமோ."

"நின் பெருமை கண்டு மறைகள் பறையறைகின்றன. பழ மறைகளாற் கோஷிக்கப்பெற்ற நினது தூய்ய மலர்ப் பாதங்களே, இப்பொழுது தமியேன் தரிசிக்கப்பெற்ற மலரனைய திருவடிகளே, முன்னம் உருவின் சிறுமைகண் டெள்ளிவீழ்ந்து பட்ட மாபலி யென்னு பரக்கனது ஆணவ மறுத்துத் தர்மஸ்தாபனார்தம் இவ்வுலகெங்கும் பரந்தன வென்றால், ஏனைய பெரிய திருஅவயவங்கள் என்செய்தனவோ? ஹே! பரமாத்ம சொரூபமே! தர்மஸ்தாபனார்த்தம் இப்பூமிசைப் பூதவுடம்பொடு நிலவும் புனிதா!

"பிரானுன் பெருமை பிறரா ரறிவார்
உராஅ யுலகளந்த ஞான்று—வராகத்
தெயிற்றளவு போதாவா றென்கொலோ வெந்தை
அடிக்களவு போந்தபடி."

நினது முடிவிலாற்ற லுடைமையை அறியாதார் நின் பெருமையை அறியுந் தரத்தவரோ? அறியாதா ரறியாரே. சிறப்பு மிகுந்த நினது சேவடி இரண்டாலும் மூவுலகும் தாவி யளந்தாய்! ஹே! தசரதன் அருமை மழலாய்! அணுவிற் கணுவாய், அப்பாலுக் கப்பலாய், அண்டத்திற் கண்டமாய், பிண்டத்திற்குப் பிண்டமாய் உறையும் நின் பெருமை யாரே யறியவல்லார்? சிறுமையே கண்டிடாச் சிரிய! மறுமையுற்றிடாவழிச் செயவல்லவெம்மிறைவ! ஆராருமறியாத சூதான வெளியினில் வெளியாகின்ற துரியாதீதப் பரனுருவா யிலங்கும் நின்னருட்சித்திரங்களை அறிந்துகொள்ளும்படியான சக்தியைப் பெற்றார் யார்? தேவலோக வின்பத்திற்குப் பாத்திரமாய, அமிர்தம் பொங்கிய திருப்பாற்கடலும், செந்தன்மை கொண்ட பிரளயகால சமுத்திரத்தில் அலரும் ஆலிலையுமேயன்றி வேறெவை நின்னைத் தாங்கவல்லவை?

"பாலன் றனதுருவா யேழுலகுண் டாலிலையின்
மேலன்று நீகிடந்தாய் மெய்யன்பர்— ஆலன்று
வேலைநீ ருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ
சோலைசூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்."

ஆலிலையில் பள்ளிகொள்ளும் நீலமேக சாமள வர்ணா! மகா பிரளயகாலத்திலுங்கூட ஆலிலையில் யோக நித்திரை போகின்றாய்! நீ போக நித்திரை போகும்படியான ஆலிலையும், மகாசமுத்திர

மும் தம் திறங்கொண்டு தாங்கினவோ? அவையும் நின்னைத் தாங்க வல்லவையல்லவே! அவை நின்னைத் தாங்கிக்கொண்டதும் நின் சக்தியின் விசேஷணமேயாம். நினதருட் சக்தியின் விசேஷத்தாலன்றி, நிலையாயிருக்கும் தன்மையுடையதும் வாசனையுடையதும் ஆன பிருதுவி, பாய்ந்தோடுந் தன்மையுடையதும் குளிர்ச்சியுடையதும் ஆன அப்பு, மேனோக்கி யெரியுந் தன்மையுடையதும் உஷ்ண ஸ்பரிசமுடையதும் ஆன தேயு, எத்திசைகளிலும் வீசுந் தன்மையுடையதும் உருவின்றி ஸ்பரிசமுடையதும் ஆன வாயு, எங்கணும் பரவியிருக்குந் தன்மையை யுடையதும் சப்தகுணமுடையதும் ஆன ஆகாசம் ஆகிய ஒன்றுக்கொன்றொத்திலாத பஞ்சமகா ஸ்தூல பூதங்களவையும் நின்னைத் தாங்க வல்லவையோ? சர்வ லோகங்களையும் மகாசக்தியின் வலியான் றாங்கிக்கொண்டிருக்கும் சர்வ வல்லமை யுடைய நின்னைக் கேவலம் நினதாதாரத்தானேயே நிலைபெற்று நிற்கும் பஞ்சமகா ஸ்தூல பூதங்கள் தாங்குந் தரத்தனவல்லவே! ஹே! பரந்தாமா! சகலவேதமான பொருளும் நீயே, சர்வ வியாபகமான பரம் பொருளும் நீயே, பற்றுக்கோடு வாய்ந்த அடியவர்க்கெளியவன் நீயே, மனோவாக்குக் காயங்களால் கிரகிக்கக் கூடாத அகோரமான பரவஸ்துவும் நீயே, மாம்ஸமயமான நேத்திரங்களுக்குப் புலனாகாத மாதவனும் நீயே, பொறிவாயி லைந்தவித்த ராஜயோகியும் நீயே, ஒவ்வோ ருயிருள்ளந்தோறும் நிறைந்து அதுவதுவான அந்தர்யாமியும் நீயே, சர்வசக்தனும் நீயே, சர்வ ஆதாரனும் நீயே, அனந்த கல்யாண குணங்களோடு கூடிய சர்வ மங்கள ஸ்வரூபனான ஹே! ஸ்ரீராமா! நீ எல்லாமாக விருக்கிறாய், அல்லதுமாக விருக்கிறாய், நின்னைத் தரிசிக்கப்பெற்ற பாக்கியமே பாக்கியம்! ஹே! ரகுநந்தனா!" என்றிவ்விதம் ஸ்ரீரகுகுலதிலகனான ஸ்ரீராமச்சந்திரருக்குப் பரத்துவஞ் சொல்லித் துதிசெய்யலாயினன்.

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற தொடக்கத்தனவாய பஞ்சேந்திரியங்களின் வயப்பட்டு அவைகள் ஐந்தினையும் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்பனவாய புலன்வழிச் செல்லவிட்டு, பிரகிருதி ஜீவர்களின் போகாதிகட்குப் பாத்திரமாய

இப்பிரபஞ்ச போகப்பரப்பிலுள்ள பதார்த்தங்களாம் விஷயாந்தர அந்தகாரத்தில் வீழ்ந்து, அடுக்கடுக்காய்த் துன்பம் பலவற்றைத் தொடர்ந்து ஒப்வில்லா தனுபவித்துக்கொண் டுழலும் நானு ஜீவகோடிகளின் சாதாரண அறிவினைப்போ வில்லாது மகா அபார அறிவினை யுடையவனுப், ஒப்பற்ற பழைமை அன்பினேடுகூடிய யதார்த்த தத்துவஞானம் வந்துதவப்பெற்ற, அழகிய இரு பொன் சிறகுகளோடு வானிடை யிலங்கும் அதி சுந்தர கந்தருவனுன விராதன், தாம் கோரிய உத்தேச லக்ஷியத்தினிடமேயே கண்ணுங் கருத்து முடையவராய், அவ்வெண்ணிய பொருளுக்கு வழியாகிய தொழிலினிடத்தே திண்ணமாக்கப் பெற்ற (வலிமையாக்கப்பெற்ற) மனத்திடை அவ்வெண்ணத் தின் தடிப்பு மிகுந்த உறுதியாளருக்கு அவரவர் எண்ணிய வெண்ணிய வாங்கே ஈந்தருளும் கருணுசாகர மூர்த்தியான ஸ்ரீமத் ராமநம்பியை நோக்கிப் பின்னும் துதிக்கின்ருன்:—

"துறப்பதே தொழிலாகத் தோன்றினேர் தோன்றியக்கால்
மறப்பரோ தம்மையது வன்ருகின் மற்றவர்போற்
பிறப்பரோ வெவர்க்குந்தாம் பெற்றபதம் பெறலரிதோ
விறப்பதே பிறப்பதே யெனும்விளையாட் டினிதுவந்தோய்".

"கருணு திருஷ்டி கிஞ்சிற்றும் நீங்கப்பெருத செந்தண்மை கொண்ட செந்தாமரை மலரனைய திவ்ய நேத்திரங்களையுடைய எம்பெருமானே! அனர்த்தசங்கட மாயிரங்கோடி குழுமிய இவ்வகிலப் பிரபஞ்சத்தின்கண், பிராரத்துவ விசேஷணத்வாரா மிசிரகன்மத்தால் (கலப்புற்ற கன்மத்தால்) மானவ சரீரத்தைப் பூண்டுள்ள நானுகோடிகளும் க்ஷணே க்ஷணே சாஞ்சல்யங்கள் பலவற்றைச் சதாவும் ஒப்விலாது அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற சாதாரண மற்றைப் பிறவிகள்போ லல்லாது, இவ்விதம் துன்பங்கள் பலவற்றைத் தொடர்ந்து அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் எண்ணில் ஜீவகோடிகள் பலவற்றையும், துன்பமே பெரிதுங் குழுமிய "புனரபி ஜனனம், புனரபி மரணம்" என்னும் பெரும் துக்கசாகரத்தி னின்றும் (பவப்படு குழியினின்றும்) கரையேற்றற் பொருட்டே "பகுதாவிஜாயதே" என்றுள்ள சுருதிவாக்கியத்தின்படி உலகோபகாரார்த்தமாகச்செய்யப்பட்ட நினது திவ்ய திருவவதாரம், மிகுந்த அபாரமான சொல்லற் கரிதாய அத்தனை

மகிமையை யுடையது. * கேவலம் மண்ணான ஆகாரத்தா லேற்பட்ட மண்ணான சுக்கில சுரோணிதக் கலப்பால் உருவெய்திய சரீரம் மண்ணான ஆகாரத்தால் வளர்வெய்தி நிலைபெற்றிருந்து கடையிலவ்வாதி மண்மேனா யாகி விடும் எக்காலத்தும் மண்ணான பூதவுடம்பொடு இவ்வவனிமிசை ஜனித்த ஸ்ரீராமனென்றாலும், "லோகஸம்ரக்ஷணார்த்தம் இதம் சரீரம்" என்றபடி உலகப் பாதுகாப்பின் பொருட்டே திருவவதாரஞ் செய்திருக்கின்றாயாகலின், கர்மத்தாற் பிணிப்புண்ட மற்றைப்பிறப்புக்கள் போலாகமாட்டாது நின்பிறப்பு.

இவ்விதம் தர்மஸ்தாபனத்தின் பொருட்டு அவதரித்தலை ஓர் பெரும் லீலையாகக் கொண்டிருக்கும் ஹே! அச்சுதராமா! துஷ்டர்களை நிக்கிரகித்துச் சிஷ்டர்களைப் பரிபாலித்து அதனால் அதர்மக் களையைப் பிடுங்கித் தர்மம் எங்கணும் இனிது நிலவுறும் வணம் யுகங்கடோறும் யுகங்கடோறும் அவதரிக்கும்படியான ஸ்ரீலக்ஷ்மிகாந்தனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே† நீயாக விருக்கின்றாயென்று நிதர்சனமாகக் காண்கிறேன். கேவலம் தோன்றி நின்று மறைவுற்றழிந்திடும் என்பு தோனரம்பு பொருந்தும் இவ்வெழிலாக்கையாம் பஞ்சீகரண பஞ்சமகாஸ்தூல பூதங்களாலாக்கப் பெற்ற இப்பூதவுடம்பொடு இப்பூமிசை தர்மஸ்தாபனார்த்தம் திருவவதரித்தலினாலேயே மகாதிருப்தியடைந்து மிகுந்த சந்தோஷத்தையுடைய ஹே! கல்யாண ராமா! தர்மத்திற்குக் கர்த்தர்களாய (அதிகாரிகளாய) சாதுக்களைச் சிறிதும் வருந்த விடாதபடி கண்ணிமைபோல் சதாகாலும் காத்துக் கொண்டிருக்கும் லோகரக்ஷகா! உருவின் சிறுமை கண்டு எள்ளினான் மாபலி. அவனையுங்கூட ரக்ஷித்தாய். தீனதயாபர! நின் பெருமை அணுவுமறியாது அமர் தொடங்கிய தமியேனையும் நினது திருச்சேவடி இரண்டானும் புனிதமடையச் செய்தாய். ஆஹா! பகைவர்களை.

---

* இது வேதாந்த தத்துவார்த்தம். விரிக்கிற்பெருகு மெனவஞ்சி ஈண்டித்துடனிறுத்திப் பின்னொருகால் சமயம் வாய்ப்புழி விவகரிப்பல்.

† இவன் பிரஸ்துதமல்லாத பிறிதொன்றன் பிரசய்ஸையைக் கூறுவதானேவே இனிது விளங்கற் பாலதாம்.

யுங்கூடப் பாதுகாக்கும் பாமசீலனுக விளங்குகின்றுய். தேவரீரது திவ்ய அதிரகஸ்யங்களை என்ன என்று சொல்வது!

"பனிநின்ற பெரும்பிறவிக் கடல்கடக்கும் படிபற்றி
நனிநின்ற சமயத்தோ ரெல்லாரு நன்றென்னத்
தனிநின்ற தத்துவத்தின் றகைமூர்த்தி நீயாகி
னினிநின்ற முதற்றேவ ரென்கொண்டென் செய்வாரே".

ஹே! ஜெகத் காரண மூர்த்தி! துன்பமே பெரிதுங்குழுமி யதாகலின் மிகுந்த பயத்திற்குக் காரணமாய காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலான பிறவிப் பெருங் கடல் நீந்துவான் கருதி நின்னையே கதியாகக் கொண்டு மிகுதியு முறுதியோடு பற்றி நின்ற (பற்றுக் கோடு வாய்ந்த) எண்ணில் பல் சமயத்தவரும், நின்னைப் பற்றி நிற்பதையே, தக்க ஜீவப்பிரபோத உபாய (சர்வவனர்த்த நிவர்த்திப் பரமானந்தப் பிராப்திக்குரிய உபாய) மென்று கொண்டுள்ள, ஒப்பற்று இலங்கும்படியான, நான் மறைகளும் உத்கோஷிக்கும் படியான மகா ஆனந்த தத்துவ சொரூபி நீயென்றால், அந்தந்தச்சமயங்கட்கு(மதங்கட்கு) ஆசிரியராக வமர்ந்து அவற்றை இனிது இன்னிலமிசை நிலவும்படி செய்த சமய குரவர்கள் என்ன பெருமையைக் கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறார்கள்!

சாதலானதும் பிறப்பு மில்லாத தனி முதலே! பிறவிப் பெருங் கடல் நீந்தலாம் ஜீவப்பிரபோதோபாயத்திற்குப் பீஜபூதமான ஹே! தத்துவத்தின் தகைமூர்த்தி! சர்வவனர்த்த நிவர்த்திப் பரமானந்தப் பிராப்திவடிவ மோக்ஷ ஹேதுவாய கருணை மூர்த்தி! ஆயுங்கலையுஞ் சுருதியுங் காண்டற்கரியோய்! தலைமை சால் சிறப்பு வாய்ந்த தவச்சிரேஷ்ட! நின்னருட்டிருவிளையாடலென்னே!

"ஓயாத மலராயனே முதலாக வுளராகி
மாயாத வானவர்க்கு மற்றொழிந்த மன்னுயிர்க்கு
நீயாகின் முதற்றுதை நெறி முறையா லீன்றெடுத்த
தாயாவார் யாவரே தருமத்தின் தனிமூர்த்தி."

ஒப்புயர்வற்ற தர்ம சாகரமூர்த்தி! சதாவும் ஒப்பொவாறின்றி கற்பங்க டோறும் படைக்கப் படுகின்ற ஸ்ரீவத்ஸம் என்

னும் மச்ய மருவினை மார்பினிட முடையவனும், சங்குசக்கரதாரியாய், நீலமேக சாமள வர்ணனும், ஸ்ரீலக்ஷ்மிசமேதனும், ஜகத்ரக்ஷகனாக விளங்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனது நாபிக் கமலத்தே தோன்றிய பிரமன் முதற்கொண்டு நீண்ட காலம் அழிவிலாத சரீரிகளான விண்ணகத்துத்தேவாதிகள் மட்டுமன்றி மற்றைநிலைபேறுடை உயிர்கள் ஈறாக உள்ள சமஸ்த உயிர்களுக்கும் முதற்றாதை நீயாக விருக்கின்றாய். ஆனால், உலகவழக்கிலுள்ளபடி பெற்று வளர்த்த தாயாகவுள்ளார் நின்னையன்றிப் பிறிதொருவர் யாரே! பிரபஞ்சத்திற் கெல்லாம் ஆதிகாரணமாய் தனக்கென ஓர்வித காரணமும் வேண்டாதிருத்தலானும், கேவலம் ரணானுபந்தத்தால் வரும் ஏனைத்தந்தைகள் போலில்லாது, சதாவும் துக்கசாகரத்திலேயே துன்பவுலகத்திலேயே கிடந்துழன்று கொண்டிருக்கும் ஜீவகோடிகள் அனைவரையும் பிரபோதமுறும்படி செய்யவல்ல நல்ல ரக்ஷகனாகவிருத்தலானும் இவ்வகிலப் பிரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் முதற்றாதை நீயேயாவாய். உலகுக்கெல்லாம் ஒருதனிவிளக்காக விலங்கும் பரமாத்ம சொரூபமே! நீயே யென்னறிவாவாய்; நீயே யென்னன்பாவாய்; நிறை உணர்வாய், அஃதன்றி ஓயாமல் என்னுடலினுள் ளூக்கி யுயிர்நிறுத்துந் தாயான வழியாவாய் தன்மையுனக்கிஃதாமே.''

(மேல் இரண்டொரு அரிய பாக்களை விளக்கவேண்டியிருப்பதால், இவ்வியாசம் அடுத்த மலரில் முடிவுறும்.)

செ. பகவதியாநந்தம்.

சிறு வேடிக்கைக் கதைகள்.

பலகலைகள் கற்ற புகழ்பெற்ற பண்டிதர் ஒருவர் காலஞ்சென்ற சிறிது காலத்திற்குப் பின்னர் அவரது புத்திரனையும் அவனது தோழனொருவனையும் ரெயில்வண்டியில் ஒரு கனவான் சந்திக்க நேர்ந்தது. பண்டிதர் புத்திரன் என்றறிந்து அக்கனவான் அவனோடு பிரியமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ''உமக்குப் பிழைப்பு எப்படி நடக்கிறது?'' என்று கேட்டார் ''பிழைப்பா! என்க்குக் கிரந்தப் பிழைப்பு'' என்று பண்டிதர் மகன் விடை பகர்ந்தான். ''ஆ! உம்முடைய தகப்பனுரைப் போல் கிரந்தங்களை

ஆராய்ச்சி செய்தல், புதிய கிரந்தங்கள் எழுதல் முதலிய முயற்சிகளை நீரும் கைக்கொண்டிருப்பது எனக்கு மிகச் சந்தோஷம், நீர் உமது தகப்பனாரை விடச் சிறந்த கீர்த்தி அடையவேண்டும்'' என்றனர் கனவான். அப்பொழுது பண்டிதர் புத்திரனது தோழன் கனவானைப் பார்த்து ''என்ன ஐயா! இவருடைய கிரந்தப்பிழைப்பு என்றால் அர்த்தம் என்ன தெரியுமோ! இவர் தகப்பனார் சேகரித்துவைத்திருக்கிற கிரந்தங்கள் ஏராளமாய்இருக்கின்றன. அவைகளை ஒவ்வொன்றாய் விற்று ஜீவிப்பதைத்தான் கிரந்தப் பிழைப்பு என்கிறார்'' என்றான். கனவான், ''ஆ! அதுவா அர்த்தம்—சரி பால பண்டிதரே! உமது தகப்பனாருடைய கிரந்தங்களெல்லாம் விலையான பின்பு என்னசெய்வீர்?'' என்று கேட்டார். ''சுவாமி இருக்கிறார்'' என்றான் பண்டிதர் மகன். ''போதும், சுவாமி இருக்கிறார், அவர் எப்படியாவது காப்பாற்றுவார் என்று கடவுளிடம் நம்பிக்கையாவது உமக்கு இருக்கிறதே.'' என்று சொல்லிக் கனவான் சற்றுத்திருப்தியடைந்தார். அப்பொழுதுதோழன், ''இல்லை ஐயா! கிரந்தங்கள் விற்பனையானபின், அவர் தகப்பனார் பூசை செய்து வந்த பல விக்கிரகங்கள் விற்பனைக்குச் சித்தமாயிருக்கின்றன என்பதுதான், சுவாமி இருக்கிறார் என்பதற்கு அர்த்தம்'' என்று கூறினான்.

2. தான் யுத்தகளத்தில் எதிரி யொருவனது காலை ஒரே வெட்டாக வெட்டிவிட்டதாக வீரியம் பேசினான் ஒரு சூரன். ''காலை வெட்டுவது அவ்வளவு சிலாக்கியமல்லவே, தலையை வெட்டியிருந்தால் சிலாக்கியம்'' என்றான் அருகிலிருந்த ஒருவன்.

''தலையை முன்னமே வேறு யாரோ ஒருவன் வெட்டிப் போட்டுவிட்டுப்போய்விட்டான்'' என்று சமாதானஞ்சொன்னான் சூரன்.

''பாம்பின் சாபம்'' ''சதுரங்கம்'' ஆகியவிஷயங்கள் இன்னும் வரப்பெறாமையால் அவை இம்மழையில் பிரசுரிக்கப்பட வில்லை. பின்னர் வெளிவரும்.

ப—ர்.